

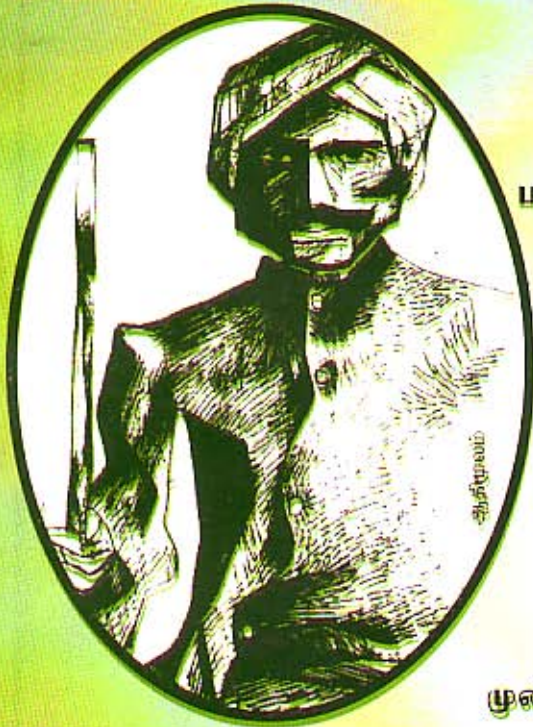

மெய்ப்பொருள்
காண்பதறிவு

இலை

39

மார்கழி 2006

பாரதி 125

மனோன்மனியம் சுந்தரம்பிள்ளை

முன்னோடி : பேராசிரியர் மனோன்மனியம் சுந்தரம்பிள்ளை

அஞ்சலி : க.வி , வரதர் , வல்லிக்கண்ணன்

பட்டுக்கோட்டை

ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி

பாரதி 125

மற்றும்...
சிறுகதை
கவிதைகள்

இலங்கையில் நூல்கள் விநியோகம், விற்பனை,
ஏற்றுமதி, இறக்குமதி, பதிப்புத்துறையில்
புதியதோர் சகாப்தம்

என்புடன் அழைக்கின்றது

சேமமடு பொத்தகசாலை

CHEMAMADU BOOK CENTRE

Telephone : 011-2472362

Fax : 011-2448624

E-mail : chemamadu@yahoo.com

UG 49,50, People's Park, Colombo - 11, Sri Lanka.

தமிழ் நாட்டில் பதிப்புத்துறை,
விற்பனைத்துறை முன்னோடிகள்,
எமது முகவர்கள்

க.சச்சிதானந்தன் - காந்தளகம்
சென்னை - 02. தொ.பே: 044-28414505
E-mail : tamilnool@dataone.in

கோ.இளவழகன் - தமிழ்மண் பதிப்பகம்
சென்னை - 17. தொ.பே: 044-24339030
E-mail : tm-pathippagam@yahoo.co.in

அனைத்து வெளிநூல்களும் எம்மி ம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

உள்ளே...

- முன்னோடி :
பேராசிரியர் மனோன்மனியம் சுந்தரம்பிள்ளை
- சு. வில்வரத்தினம்
 1. கவிஞர் சு. வில்வரத்தினத்தை முன்வைத்து
 2. இறுதிநேர உரையாடல்கள்
 3. முதலும் இறுதியுமான சந்திப்பு
 4. சு. வி கவிதைகள்
- வரதர்
 1. முத்தவரும் முன்னோடியுமான வரதர்
 2. சிறுகதை : கற்பு
- ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி : ஒரு மறுமதிப்பீடு
- பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம்
- பாரதியும் தமிழ் இலக்கணமும்

ஆசிரியர் பக்கம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன தமிழிலக்கியச் சூழலில் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியின் பங்களிப்பு ஆழமானது, அகலமானது. தமிழ் நவீனமயமாக்கலின் வரலாற்றிலும் கூட பாரதி முன்னோடி. தான் வாழ்ந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட சமூக அரசியல் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்ப பாரதியின் கருத்தும் உணர்வும் பதம் பண்ணப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக அரசியல் விழிப்புக் காரணமாகச் சமுதாய உணர்வும் அதன் காரணமாக தனி - மனித - நல நாட்டமும் பெற்றார்.

“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே...!
‘விடுதலை! விடுதலை...!
‘ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே...!”

போன்ற பாடல்களெல்லாம் இந்தத் தனிமனித நல நாட்டத்தினால் ஏற்பட்டனவே ஆகும்.

மொத்தத்தில் விடுதலைப் பன்முகப்பற்றிய சுய பிரக்ஞையும் தேடலும் மிக்க ஒருவராக பாரதி வளர்ந்துவந்தார். அதைவிட காலனித்துவ ஆட்சி அதிகாரத்துக்கு எதிரான புரட்சிகர மனப்பாங்கு கொண்டிருந்தார். விடுதலைக் கருத்தியலுக்கான அகல்விரிப் பரப்பை வழங்கிவந்தார். தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தார்.

இன்று பாரதியின் சிந்தனைகளை சமகாலத் தேவைகளுக்கேற்ப பொருத்தப்பாடு செய்ய முடியும். விடுதலை அரசியலுக்கான சிறந்த வளமாக வளர்க்கமுடியும். பின்காலனித்துவத்திற்கு உட்பட்டிருக்கும் தமிழகம் மற்றும் ஈழம் போன்ற சூழல்களில் பாரதி ஒரு எதிர்ப்பு வடிவமாகவே இனங்காணமுடியும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழ் சிந்தனையிலும் தமிழர் வாழ்வியலிலும் பாரதி இணக்கமாகவே பொருந்தி வருகின்றார். இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலும் பாரதியின் சிந்தனை முகிழ்ப்பு புது வீச்சுடன் புது வளத்துடன் பல்கிப்பெருகி வளர்ந்துவரும்.

பாரதியின் விடுதலைக் கருத்தியலுக்கான ஊற்றுகளும் ஒட்டங்களும் ஈழத்துத் தமிழ் மரபிலும் மிகுந்த தாக்கம் செலுத்தியது. இன்று எம்மிடையே வாழ்ந்து சமீபத்தில் மறைந்த மூத்த எழுத்தாளர் வரதர், கவிஞர் சு.வில்வரத்தினம் ஆகியோர் இந்த பாரதி பரம்பரையின் வழிவரும் செல்நெறிப்போக்குகளால் ஆகர்ஷிக்கப் பட்டவர்கள். அந்தக் கருத்தியல் பலத்துடன் இயங்கியவர்கள். அந்த பாரதிவழிவரும் இந்த எழுத்தாளர்களுக்கு நாம் அஞ்சலி செலுத்துவது எமது கடமை.

மார்சுமாத ஓலை இந்த இருவரதும் மற்றும் பாரதி 125 ஐயும் நினைவுகூருவதாகவும் அமைந்துள்ளது.

ஓலைக்குப் படைப்பாளர்கள் தங்கள் படைப்புகளை அனுப்பி இதழைக் காத்திரமாக மலரச்செய்யவும். தமிழ்ச்சிந்தனையிலும் கலைஇலக்கியப் பரப்பிலும் பன்முக உரையாடல் களன்களை திறந்துவிட ஓலை விரும்புகின்றது.

வாருங்கள்...

வன்மை யுடையதொரு சொல்லினால் - உங்கள்
வாய்வு பெறவிருப்பி நிற்கின்றோம்.

-பாரதி-

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

திருவள்ளூர் ஆண்டு : தி.பி.2037

ஓலை
மாத இதழ்

இதழ் : 39
மார்கழி : 2006

இலக்கியக்குழு:

இரா.சுந்தரலிங்கம்
பெ.விஜயரத்தினம்
கா.வைத்தீஸ்வரன்
ச.பாலேஸ்வரன்
சி.இராஜசிங்கம்
டாக்டர்.சி.அனுஷ்யந்தன்

ஆ.இரகுபதி பாலசிறிதரன்
கலாநிதி.செல்வி.திருச்சந்திரன்
சற்சொருபவதிநாதன்
சி.எழில்வேந்தன்
தா.சண்முகநாதன் (சோக்கல்லோ)
டபிள்யூ.எஸ். செந்தில்நாதன்

நர்வாக ஆசிரியர் :
சி.பாஸ்க்கரா

பதிப்பாசிரியர் :
க.க.உதயகுமார்

ஆசிரியர்கள்:

கலாநிதி.வ.மகேஸ்வரன் டாக்டர். ஏ.ஜின்னா செரிபுதின்
தெ.மதுகுதனன்

வெளியீடு :

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்
7,57 வது ஒழங்கை (உருத்திரா மாவத்தை)
கொழும்பு - 06. இலங்கை.
தொ.பே : 011 2363759, தொ.நகல் : 011 2363759
இணையத்தளம் : www.colombotamilsangam.org
மின்னஞ்சல் : tamilsangam@sltnet.lk

அட்டைப்படம் :
மனோ

அச்சுப்பதிப்பு :
ஹரே பிரிண்டர்ஸ்
கொழும்பு - 06
0773165557

படைத்தவர்களே படைப்புக்கும் கருத்துக்கும் பொறுப்பு...

போராசிரியர்

மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை

- தெ. மதுகுதனன் -

தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுப் புலமையாளரான போராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே பெரும் புகழ் பெற்று விளங்கிய பெரியார்களுள் - புலமையாளர்களுள் - அறுவரைச் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லுவார். அவர்களாவர்: சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, வி.கனகசபைப்பிள்ளை, மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், இராஜமய்யர், பெ.சுந்தரம்பிள்ளை ஆகியோர்.

இவ் அறுவரும் ஆங்கிலம் கற்று மேனாட்டுக் கலைப் பண்பில் அறிவுத்துறையில் திளைத்துத் தம் மொழியாகிய தமிழ்மொழிக்கு ஒவ்வொரு வகையிலே வளம் சேர்த்தவர்கள். தமிழின் சிந்தனை முறையிலும் ஆய்வு முறையிலும் புதிய புதிய சாத்தியப்பாடுகளின் ஊடுபாவுக்கும், செழுமைக்கும் காரணமானவர்கள். இன்னொரு விதத்தில் தமிழாராய்ச்சியின் அறிவு நிலைப்பட்ட ஆய்வுப் பெருக்கத்துக்கும், அதன் திசைப்படுத்தலுக்கும் காரணமாக இருந்தவர்கள். அத்தகையவர்களுள் ஒருவரான பெ.சுந்தரம்பிள்ளை குறித்துத் தான் இக்கட்டுரை கவனத்தைக் குவிக்கிறது.

சுந்தரம்பிள்ளை 1855 ஏப்ரல் 4ம் தேதியில் ஆலப்புழையில் பிறந்தார். அங்கையே தனது ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றார். பின்னர் திருவனந்தபுரம் வந்து அங்குள்ள உயர் தரப்பள்ளியில் படித்தார். 1871ல் மெட்றி குலேஷன் பரீட்சையிலும், 1873ல் எப்.ஏ பரீட்சையிலும் தேறினார். 1876ல் பி.ஏ. பரீட்சையில் தேறிப் பட்டம் பெற்றார்.

கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்திலேயே உடன் பயிலும் மாணவர்களுடன் விளையாட்டுகளில் ஈடுபடாமல் ஒதுங்கியிருப்பாராம். ஆனால் எப்போதும் எதையாவது படித்துக்கொண்டிருப்பார். அறிவுத்தேடலிலும் ஆராய்ச்சிப் பாதையிலும் அவர் மனம் ஈடுபட்டது. தொடர்ந்த கற்றல் தேடல் அவருக்குள் இயங்கிய புலமையாளரை வெளிப்படுத்தியது. 1880 ஆம் ஆண்டில் தத்துவத்துறையில் எம்.ஏ பட்டம் பெற்றார். 1882 - 1885ம் ஆண்டுகளில் சட்டக்கல்வியும் பெற்றார்.

1876ம் ஆண்டில் தான் பயின்ற திருவனந்தபுரம் அரசர் கல்லூரியிலேயே ஆசிரியர் பணி ஆற்றும் வாய்ப்பு சுந்தரம்பிள்ளைக்குக் கிட்டியது. அங்கு வரலாறு, தத்துவம் உள்ளிட்ட பாடங்களை கற்பித்து வந்தார். மாணவர்களால் விரும்பத்தக்க ஆசிரியராக விளங்கினார். தாம் மறுநாள் கற்பிக்கும் பாடங்களை முதல் நாளிலேயே நன்கு படித்து ஆயத்தம் செய்து கொண்டுதான் வகுப்பறைக்குச் செல்வார். ஒவ்வொரு மாணவரையும் தனித்தனியே சந்தித்துப் படிப்பில் ஊக்குவிப்பார். அவர்தம் ஐயங்களை மகிழ்வோடு ஏற்று நீக்குவார்.

சுந்தரம்பிள்ளை பெயர் திருவனந்தபுரம் எங்கும் நன்முறையில் பரவலாயிற்று. நல்லாசிரியப் பண்புக்கு இலக்கணமாகத் திகழும் இவரை மாணவர்கள் நேசிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் இவரோ தொடர்ந்து கற்றல், தேடல், ஆய்வு சார்ந்து செயற்படும் ஒருவராகவும் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டார். சமூக மட்டங்களில் சுந்தரம்பிள்ளைக்குத் தனியான மவுசு இருந்தது. மதிப்பும் மரியாதையும் கற்றோர் மட்டங்களிலும் நிலைத்தது. தமிழ்ப் பணியில் தன்னைக் கரைத்து மேற்கிளம்பினார்.

திருநெல்வேலியில் இருந்த பொழுது எழுதத்தொடங்கிய மனோன்மணியம் (நாடகம்), நூற்றொகை விளக்கம் ஆகியனவற்றை திருவனந்தபுரத்தில் செம்மையாக எழுதி முடித்தார். திருவதாங்கூர்ப் பகுதிகளில் இருக்கும் பழைய திருக்கோயில்களில் பாழடைந்து பாதுகாப்பற்றாக் கிடந்த கல்வெட்டுக் களைத் தம்பொருட் செலவிலேயே சென்று ஆராய்ச்சி செய்தார்.

இவ்வாறு ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை பணியாற்றிவரும் பொழுது 1882ம் ஆண்டிறுதியில் மேதகு விசாகம் திருநாள் மாமன்னர் இவர்தம் கல்விப் பெருமையை நன் குணர்ந்து, தன் அரண்மனையிலேயே 'பிறவகை சிராஸ்தர்' (Commissioner of Separate Revenue) எனும் உயர் பதிவியை வழங்கி மகிழ்ந்தார். இப்பதவி 'திவான்' பதவிக்குரிய படிக்கட்டுப் பதவியாகும். 1882 முதல் 1885 வரை இப்பொறுப்பில் தன் இயல்புக்கு மாறாய்ப் பணியாற்றி வந்தார். அப்போது சட்டக்கல்லூரியில் சட்ட நூற்களைப் படித்து வந்தார். ஆனால் சட்டத்திற்கான பட்டம் பெறவில்லை.

அப்போது அரசர் கல்லூரித் தலைவர் திரு. ராசு, தம் தாய்நாடு செல்ல நேர்ந்த பொழுது டாக்டர் ஹார்வி வகித்து வந்த தத்துவப் பேராசிரியர் பணிக்கு சுந்தரம்பிள்ளையே பொருத்தமானவர் என்று முடிவு செய்து 1885இல் வழங்கிச்

சென்றார். சுந்தரம்பிள்ளை அப்பதவியை பெற்று நாள் முதல் இறுதிக் காலம் வரையில் அதிலேயே நிலைத்து விட்டார். சுந்தரம்பிள்ளை வரலாறு, கல்வெட்டியல், தொல்லியல், மொழியியல், தத்தவம், இலக்கியம், கலை என பல்துறை அறிவுசார் புலங்களுடன் ஏற்பட்ட ஊடாட்டம் இவரது புலமைப் பரிமாணம் பலவாறு சிறப்புற்று விளங்கக் காரணமாயிற்று. இவரது தொல்லியல் ஆய்வுத் திறனைப் பாராட்டி இங்கிலாந்தில் உள்ள 'ராயல் ஏஷியாடிக் கழகம்' தங்கள் நிறுவனத்தின் உறுப்பினராக (M.R.A.S) இவரை நியமித்துப் பெருமைப் படுத்தியது. பின்னர் 'லண்டன் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக் கழகம்' F.R.H.S என்னும் பட்டத்தை வழங்கிச் சிறப்பித்தது. தென்னிந்திய வரலாற்றில் இவர் செய்த சாதனைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு அன்றைய ஆங்கிலேய அரசு "ராவ்பகதார்" என்ற பட்டத்தை வழங்கியது.

இத்தகைய சிறப்புகள் ஒருபுறமிருக்க இவர் இயற்றிய காலக்கணிப்பு, இரணகீர்த்தியின் நடுகல்லும் வேணாட்டு வேந்தர்களின் காலக்கணிப்பும், தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தும் இவர் கல்வியின் ஆராய்ச்சியின் பயன்கள் அன்றோ!.

சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோன்மணியம் எனும் நாடக நூல் தமிழழைப் புதியதொரு துறைக்குத் திசை திருப்பிவிட்டது. குறிப்பாக தமிழ் / திராவிட மீட்பு வாதங்களில் தொடக்க கால முன்னோடிகளில் ஒருவராக சுந்தரம்பிள்ளை மேற்கிளம்புகின்றார். மனோன்மணியம் நூலில் இவர் எழுதிய தமிழ் வாழ்த்துப் பாடல் இதற்குச் சான்றாகும்.

*'நீராகும் கடலுடுத்த நிலைநதைக்க ஸ்ரீழில் ஒழுகும்
சீராகும் வதனம் எனத் திகழ்பரத கண்டபிரிதில்
நக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறந்த திலகமுமே
நெக்கணமும் அதில் சிறந்த திராவிட நல் திருநாடும்
அத்திலக வாசனையோல் அனைத்துலகும் இன்பம் உற*

சத்திசையும் புகழ்நாணக்க இருந்தவரும் தமிழ்நாங்கே
பல்லியரும் பல உலகம் படைத்தளித்துத் துடைக்கிலும் ஓர்
சல்லையறு பரம்பொருள் முன் இருந்தபடி இருப்பது போல்
கண்டபழம் களிதெலுங்கும் கவின்பலையாளமும் துளுவும்
உன் உதிர்த்து, உதித்து எழந்தே ஒன்று பல ஆயிரமும்
ஆரியம் போல் உலக வழக்கு அழிந்து ஒழிந்து சிதையாஉன
சீரிளமைத் திறும்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துமே'

இப்பாடல் பல்வேறு துறைகளில் அவர் பெற்றிருந்த
கூர்ந்த அறிவினைப் பறைசாற்றி நிற்கிறது.
புவியியல், தத்துவவியல், மொழியியல்,
வரலாற்றியல், தொல்லியல் ஆகிய பல்துறைசார்
அறிஞர் என்பதை அவர் இயற்றிய இந்தப் பாடல்
சுட்டுகிறது.

பழைய தமிழ் இலக்கிய நூல்களிலே கடவுள்
வணக்கம் அல்லது கடவுள் வாழ்த்து
இன்றியமையாத ஓர் உறுப்பாக இருந்தது.
இதனைத் தளமாகக் கொண்டே கடவுள்
வாழ்த்து இலக்கிய மரபில் இடம் பெறுவது
தவிர்க்க முடியாதாயிற்று. தண்டியலங்காரம்
பெரும் காப்பியத்தின் இலக்கணங்களைச்
சொல்லுமிடத்து,

“வாழ்த்து வணக்கம் உருபொருளிறற்றினொன்
றேற்புடைத்தாகி முன்வரவியன்று”
அமையும் என்கிறது. அதாவது வாழ்த்துதல்,
தெய்வம் வணங்குதல், உரைக்கும்
பொருளுணர்த்தல் என்னும் மூன்றினுள்
ஏற்புடையவொன்று முதலில் வரவேண்டும் என
விதிக்கிறது.

சான்றோர் செய்யுள்களை ஆராயும் பொழுது
அவற்றைப்பாடிய புலவர்கள் பாடத் தொடங்கு
முன் கடவுளை வழிபட்டனர் என்பதற்குப் பல
சான்றுகள் உள. இருப்பினும் காலந்தோறும்
கடவுள் வாழ்ந்து மாற்றத்துக்கு உள்ளாகி
வந்திருக்கிறது. இலக்கிய வழி வரலாறு நின்று
பார்க்கும் பொழுது இதனைத் தெளிவாகப்

புரிந்து கொள்ளலாம். இந்த இலக்கிய
ஓட்டத்தில் மாற்றமடைந்து வரும் கடவுள்
வாழ்த்துக்கு முற்றிலும் மாறான புதிய
திருப்பத்தை உண்டாக்கியவருள் மனோன்மனயம்
சுந்தரம்பிள்ளை முதன்மையானவர்.

தாம் எழுதிய மனோன்மனீயம் எனும் நாடகக்
காப்பியத்திலே கடவுள் வாழ்த்தின் முக்கியமான
பகுதியாகத் தமிழ்க் கடவுள் வாழ்த்துக்
கூறினார். இது கடவுள் வாழ்த்தில் ஒரு பெரும்
மாற்றத்தையே உருவாக்கிவிட்டது. இப்பாடல்
களில் இலக்கிய நயம் ஒருபுறமிருக்க இவற்றில்
கூறப்படும் கருத்துகள், அக்காலத்து தேசிய
உணர்வின் ஊற்றுக்களாக வெளிப்பட்டது. தமிழ்
/ திராவிட மீட்புக்கான கருத்துநிலைத்
தளத்தை வழங்கியது.

பழைய கடவுள் வாழ்த்து முறை மாற்றத்துக்கு
உள்ளாகி வந்த வேளையில் சுந்தரம்பிள்ளை
நிகழ்த்திய புதுமை தமிழைத் தெய்வமாக்கி
நான் முகத்தில் அதற்கு வாழ்த்துப் பாடியது
ஆகும். இது புதுமை மட்டுமல்ல, புரட்சியும் கூட.

1893 களில் மனோன்மனீயம் நாடக நூல்
கல்லூரிகளில் முதன் முதலாக பாடநூலாக
வைக்கப்பட்டது. அதைவிட 'நீராரும் கடலுடுத்த'
என்னும் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப் பாடலை அரசு
நிகழ்ச்சிகளில் இசைக்க வேண்டுமெனத் தமிழக
அரசு பொதுத்துறைபின் மூலம் 1970 களில்
ஆணை பிறப்பித்து இன்றுவரை நடைமுறைப்
படுத்தி வருவதையும் காணலாம். அதைவிட
சுந்தரம்பிள்ளை காலத்துக்குப் பின்னர்
தமிழ்மொழி சார்ந்த இயக்கங்களுக்கு உந்து
சத்தியாகவும் திராவிட அரசியலின் வேர்
விடுகைக்கு நீராகவும் தமிழர்களுக்குக் கிளர்ச்சி
ஊட்டுவதாகவும் தமிழ்க் கடவுள் வாழ்ந்து
அமைந்தது. “அமர் சோனார் பங்களா” என்ற
தாசுரின் வங்க தேசிய கீதம் போல் தமிழ்
மக்களுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற தேசியப்பாடல்
சுந்தரம்பிள்ளையின் பாடல் தான்.

சுந்தரம்பிள்ளை ஒரு புதிய முறை ஆய்வு முயற்சியில் ஈடுபட்டு ஆய்வுநெறி முறைகளை உருவாக்கும் வகையிலும் செயற்பட்டார். இங்கு “தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சில மைல்கற்கள் அல்லது திருஞானசம்பந்தரின் காலம்” எனும் நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. இது 1895இல் நூல் வடிவம் பெற்று முதற் பதிப்பாக வெளிவந்தது. இதன் மறுஅச்சு 1909 மார்ச் 10ம் நாள் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

திருஞானசம்பந்தர் கால ஆராய்ச்சியில் சமுதாய அணுகு முறை, மூலப்படிவ அணுகுமுறை இருந்தமை தெளிவாகிறது என பின்வந்த ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். இதன் ஆய்வு நூட்பங்கள், அணுகுமுறைகள் இலக்கிய ஆய்வுப் பரப்பில் புதிய தன்மைகளை வெளிப்படுத்தியது எனலாம். பின்னர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் “கால ஆராய்ச்சி” அறிவு நிலையப்பட்டு பல்புறச்சங்கம் ஆய்வுச் செல்நெறியாகப் பரிணமிப்பதற்குக் கூட சுந்தரம்பிள்ளையின் ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை, ஆராய்ச்சி நோக்கு ஓர் அடிப்படைக் கருத்தியல் தளத்தை வழங்கியது என்றே கூறலாம்.

இதனாலேயே அறிஞர் கா.சு.பிள்ளை “மனோன்மனீயம் சுந்தரம்பிள்ளை இக்காலத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படை கோலியவர். தமிழும் தமிழரும் ஆரிய வகுப்பு முறையுட்படாத தனிப் பெருமை உடைமையை நிலைநாட்டித் தமிழ்ப் புலவர் கண்ணைத் திறந்தவர். தமிழாராய்ச்சிக் குறைபாடுகளுடைய ஐரோப்பிய - ஆரியப் புலவருடைய தப்புக் கொள்கைகளைக் கண்டொதுக்கித் தமிழ் வரலாற்றின் உண்மையை விளக்கும் பொருட்டு, இவரியற்றிய நூல் திருஞானசம்பந்தர் கால நிச்சயமென்னும் ஆங்கிலக் கட்டுரையாகும்” என்று கா.சு.பிள்ளை தனது இலக்கிய வரலாறு இரண்டாம் பகுதியில் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

1856 இல் கால்டுவெல் பாதிரியாரின் “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” எனும் நூல் வெளிவந்தது. இந்நூல் 1850 முதல் நடைபெற்று வரும் தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சியின் செல்நெறிப் போக்கில் மிகுந்த செல்வாக்கு செலுத்தத் தொடங்கியது. ‘திராவிடம்’ சார்ந்த சிந்தனைப்பள்ளி அனைத்தையும் ஊடுருவி தாக்கம் செலுத்தும் கருத்துநிலைப் பாய்ச்சல் வேர்விடுகைக்கு காரணமாயிற்று. இதன் தாக்கத்துக்கு சுந்தரம்பிள்ளையும் உட்பட்டார். குறிப்பாக திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைப் பற்றியும் அதன் தொன்மையைப் பற்றியும் அது வட மொழியினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டிருப்பதைப் பற்றியும் கால்டுவெல் கூறியவையே சுந்தரம்பிள்ளையின் நோக்குக்கும் சிந்தனைக்கும் மூலமாயின. அத்துடன், பாதிரியாரின் மொழியியற் கருத்துக்களுடன் சமூகக் கருத்துக்கள் சிலவும் கூட அவரது கண்ணோட்டத்தில் தாக்கம் செலுத்தியது, பார்ப்பன எதிர்ப்பு, ஆரிய - திராவிடப் போராட்டம், திராவிடத் தேசியம் சமஸ்கிருத எதிர்ப்பு போன்றவற்றுக்கான, “தர்க்கப் பின்புலம்” “கருத்தியல் நியாயப்பாடு” என்பவற்றையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

கால்டுவெல் தனது நூலில் வரும் திராவிட இலக்கியங்களின் பழைமை பற்றிய அதிகாரத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாறு எனச்சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வாறு எழுதும் பொழுது, அவற்றுள் (தமிழ் இலக்கியங்களுள்) கி.பி பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவை எவைதானும் இல்லை என்றும், திருஞானசம்பந்தர் பதினாறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்றும் கூறியிருந்தார்.

இவ்வாறு கால்டுவெல் கூறிய கருத்தையே மேலாட்டு அறிஞர்கள் பலர் முடிவான கருத்தாக எடுத்து தமது கட்டுரைகளில் எழுதி வந்தார்கள். கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ் மக்கள் இலக்கிய முடையோராய் இருக்கவில்லை. தமிழ் இலக்கியம் சமஸ்கிருத நூல்களின் திட்டவட்டமான பிரதியாகவே இருந்தது என்ற

கலாநிதி பர்ணலின் (Dr. Burnell) கருத்து பிரித்தானியக் கலைக் களஞ்சியக் கட்டுரை ஒன்றினுள் புகுந்துள்ளது.

சுந்தரம்பிள்ளை இப்பிரச்சினையை முக்கியமாகக் கொண்டு இக்கருத்துக்கு தனது வன்மையான எதிர்ப்பினை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“சம்பந்தர் காலம் சம்பந்தமாக நிலவும் குழப்பத்தை விட அதிகமான ஒரு குழறுபடி நிலையைக் கற்பனை செய்து கூடப் பார்க்க முடியாதென்பது நிச்சயம். திரு ரெயிலர் (Taylor) கூன் பாண்டியனையும், அவன் கூனை மாற்றிய சம்பந்தனையும் ஏறத்தாழ கி.மு 1320 க்குரியவர்கள் என்கின்றார். ஆனால் கலாநிதி காட்டுவெல்லோ அவன் கி.பி 1292 இல் ஆட்சி புரிந்தவன் என்கின்றார். இவ்வாறாகச் சம்பந்தரை கிறித்துவுக்கு முன்னும் பின்னும் வரும் 1300வது வருடத்துக்குரியவர் என மிகுந்த அலட்சியத் துடன் கூறக் கூடுவது சாத்தியமாகிறது. இது நிச்சயமாக ஒரு நூதனமாகும். வரலாறு முழுவதிலும் இதைப்போன்ற ஒன்றைக் காண முடியுமோ என என்னால் நிச்சயமாகக் கூறமுடியவில்லை. உண்மையில் தென்னிந்திய வரலாற்று காலவரிசை அறிவு இனித்தான் தொடங்க வேண்டியுள்ளது போலும்.”

இவ்வாறு தனது திருஞானசம்பந்தர் கால ஆராய்ச்சியில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் தமிழ் இலக்கியங்களில் காலத்தை நிர்ணயிப்பதில் நடைபெற்ற விதாதத்தில் ஆய்வுத்திறன் முறைமையில் தமிழ்இலக்கிய வரலாற்றிலே சுந்தரம்பிள்ளை ஓர் முன்னோடியாகவே உள்ளார்.

திருஞானசம்பந்தர் கால ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளையின் ஆய்வுத்திறன் குறித்த பேரா.ந. வேலுசாமி “மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை” எனும் நூலில் குறிப்பிடுவது கவனத்துக்குரியது.

1. தருக்க முறையிலான ஒப்பிட்டாய்வு
2. இலக்கிய மரபு தழுவின நிலையில் பொருள்கோள் காணுதல்
3. ஐயத்திற்கிடமான இடங்களைச் சுட்டுதல்
4. பிறமொழி, பிறநாட்டார் கருத்துகளை ஏற்றல் - மறுத்தல்
5. பல்துறை அறிவாற்றலைப் பயன்படுத்தல்

ஆகிய திறன்களை கொண்டிருந்தமையால் திருஞானசம்பந்தர் கால ஆராய்ச்சியை பிற்காலத்தில் வந்த பலர் ஆய்வு செய்த போதிலும் சுந்தரம்பிள்ளையின் கருத்துகளே வலுப்பெற்றன. தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்று எழுத்துகள் முழுவதிலும் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் பங்களிப்பு ஒரு மைல்கல்லாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாம் இன்னும் விரிவாக சுந்தரம்பிள்ளையின் புலமை மரபை ஆராய்ச்சி திறன்களை விரிவாக நோக்க முடியும். வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் பார்க்கலாம்.

சமூக - அரசியல் தேவைகளுக்கு இலக்கியத்தையும் இலக்கிய வரலாற்றையும் வேண்டி ஓர் முறையியலை நமக்கு அடையாளம் காட்டிய முன்னோடி பேராசிரியர் மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை. 26.4.1897 வரை வாழ்ந்து நாற்பத்திரண்டு குறை ஆயுளில் நிறை வாழ்வு வாழ்ந்த ஆராய்ச்சிப் பெருந்தகை. திராவிட எழுச்சியும், தமிழ் உணர்ச்சியும், தமிழ்ப் பிரக்ஞையும் தொடர்ந்து காலமாற்றங்களுக்கு கேற்ப மேற்கிளம்பும் பொழுது, அவை புதிய பொருள்கோடல் சார்ந்து மையம் கொள்ளும் பொழுது, “பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை” ஓர்மைல்கல்லாகவே இருப்பார்.

அஞ்சலி

கவிஞர் சு. வில்வரத்தினத்தை முன்வைத்து...

கோதமன் -

ஈழத்து நவீன தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பிலே கவிஞர் சு.வில்வரத்தினத்துக்கு தனித்துவமான இடமுண்டு. 1970 தொடக்கம் 'சுவி' கவிதைத்துறையில் காத்திரமாக இன்றுவரை ஈடுபட்டு

(1950 - 2006)

வந்துள்ளவர். இவர் மு.தளையசிங்கம் சார்ந்து வெளிப்பட்ட கருத்துநிலைத் தாக்கத்திற்கும், அதன் இயக்க முறைமைக்கும் ஆட்பட்டவர்.

சு.வி எழுதத்தொடங்கிய காலம் தமிழ்ச் சமூக அனுபவங்கள் ஒரு திருப்புமுனைக் கட்டத்துள் திசை திரும்பி இருந்த காலம். பேரினவாத ஒடுக்குமுறை அரசியலின் அராஜகம் படிப்படியாக அரசு பயங்கரவாதமாக உருத்திரட்சி பெறத் தொடங்கிய காலம். இந்தக் கால நீட்சியின் விளைவாக வளர்ச்சியுற்ற 'தமிழ்ப் பிரக்ஞையின்' 'தமிழ்த்தேசியத்தின்' ஆத்ம தரிசனத்தின் பாடுபொருள் கவிவெளியாக பரிணாமமும் பெற்றது. இதற்கு சு.வி யின் கவிதைகள் புதிய தடங்கள் அமைத்தது. சமூக, அரசியல், கலாசார மற்றும் ஆத்மார்த்த துயர்களின் பன்முகக் கோலங்கள், விடுதலை அரசியலின் பன்முகத்தனம் கவிதை எடுத்துரைப்பின் இயங்கு தளமாயிற்று.

சு.வி யின் பார்வை வீச்சு, சமூக அனுபவம் கவிதையின் கட்டுமான இறுக்கத் தளர்வுக்கும் மொழிதல் தன்மைக்கும் உரிய சொற்களின்

தேர்வு இயல்பான கட்டங்கள் ஆயிற்று. இவற்றை 'அகங்களும் முகங்களும்' (1985) 'காலத்துயர்' (டிசம்பர் 1995) 'காற்றுவெளிக் கிராமம்' (மார்ச் 1995), 'நெற்றிமண்' (2000) உள்ளிட்ட தொகுப்புகள் நமக்கு அடையாளம் காட்டும். அதைவிட 1970 களுக்கு பின்னரான சமூக அனுபவம், அரசியல், வாழ்வியல் யாவும் இலக்கிய வழி ஆவணமாகப் பதிவு செய்யப்படும் நுட்பமும் வெளிப்படையாகவே இதனூடு இழையோடு கின்றது. ஆனால் இது கவித்துவத்தின் செழுமையை உட்செலுத்தும் வேகத்திற்கு தடையாக இல்லாமல். எவ்வாறாயினும் ஈழத்து நவீன தமிழ்க்கவிதைப் பரப்பில் சு.வி யின் தடங்கள் ஆழமானவை. ஆத்மீக ஈடுபாடும் சமூகப்பணிகளில் உணர்ப்பூர்வமான செயற்பாடும் கவிதையின் உள்ளாற்றலின் விசைப்படுத்தலாகத் தொழிற்பட்டது. இதுவே சு.வி யை ஏனைய கவிஞர்களிடமிருந்து விலத்திக் காட்டும் தனிப்பண்பாகவும் வெளிப்பட்டது.

தமிழ்க் கவிதைக்கு நீண்ட மரபு உண்டு. அதன் வளம் செழுமை ஆழமானது, அகலமானது. இந்த மரபுச் செழுமையின் செல்நெறிகளை உள்வாங்கி கடந்துவரும் ஆற்றல் சு.வி க்கு இயல்பாக இருந்தது. சங்க இலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், தனிப்பாடல்கள், சித்தர் மரபு மற்றும் சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் உள்ளிட்ட மரபுகளுடன் ஆழமான பரிச்சயம். மேலும்; நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், கூத்துப் பாடல்கள் போன்றவற்றுடனும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு. பாரதி வழிவரும் கவிதை மரபுகளுடனும் அவற்றின் இலக்கிய அரசியலுடனும், அழகியலுடனும் நிரம்பவே ஊடாட்டம். தொடர்ந்து தனக்குள் தேடலிலும் தத்துவ விசாரணையிலும் சதா ஈடுபாடு. இவற்றின் விளைவு தர்க்கம் படைப்பாக்கக் கூறுகளின் புதிய பண்பாட்டுத் தளத்தின் மேற்கிளம்

புகைக்கு சு.வி தனிப்பாதை அமைத்தார். "உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக" என்ற அவரது முழுக் கவிதைத் தொகுப்பு சு.வியின் கவி ஆளுமையின் உருத்திரட்சி எனலாம்.

ஆனால் ஈழத்தில் "கவிதை விமரிசனம்" அதற்குரிய பண்புகளுடனும் கோட்பாட்டுத் தெளிவுகளுடனும் முன்னெடுக்கப்படாத "குறைபாடுகள்" ஒரு மரபாகவே இன்றுவரை தொடர்கிறது. இதனால் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மாறுதல்களுக்குக் காரணமான சக்திகளை தெளிவாக அடையாளம் காட்ட முடியாமல் உள்ளது. நெறுமனே "பட்டியல்முறை" இன்றுவரை தொடர்கிறது. இதனை சு.வி தெளிவாகவும் விமரிசனபூர்வமாகவும் தெளிந்திருந்தார். இதற்கு மாற்று முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் ஆங்காங்கு தனது சிந்தனைகளை பகிர்ந்துள்ளார்.

இன்று தமிழ்க்கவிதையில் புதிய சொற்களும் சொற்பிரயோகமும் இடம்பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. அந்தத் தொடர்ச்சிக்கு சு.வி முழுமையான பங்களிப்பு செய்துள்ளார். அவரது கவிதைகளில் இழையோடிவரும் காலத்துயர், உயிர்த்துவம், அசோகவனத்துயர் குருவியின் கூச்சல், தளிர் போன்ற இன்னும் எண்ணற்ற பெரும் குவியல்கள் உண்டு. இவை மொழியின் எடுத்துரைப்பில் அனுபவங்களின் வீச்சுக்கேற்ப சொற்களின் புதிய சேர்மானமாகின்றன. மேலும் அவை அதனளவில் தடைகள் அறுத்து உரியதாகவே மேற்கிளம்பும். இத்தகு தன்மைகள் சு.வி யின் கவிதைகளில் நிறையவே உண்டு. இதைவிட இசைலயம் மிகுந்த சொற்களின் சேர்க்கை எடுத்துரைப்பில் புதிய உணர்திறன்மிகு இசைக் கோலமாக மெல்ல மெல்ல மேற்கிளம்பும். இதனை சு.வியின் குரலால்

கேட்கும் இன்பம் அலாதியானது. அந்த அனுபவங்கள் பெற்றவர்களுக்கு அது நன்கு புரியும்.

சு.வி மனிதத்தை அதன் உயிர்த்துவமாக பன்முக ரீதியில் புரிந்துகொள்ள முற்பட்டவர். இதனால் “விடுதலை முகம்” தேடி தத்துவ விசாரணையில் ஈடுபட தன்னை வருத்தவும் தயங்கவில்லை. பாரதியின் ஆத்மவேகம், துடிப்பு சு.வி யிடம் இன்றைய சமகாலப் பண்பாகவும் சத்திய ஆவேசமாகவும் பீறிட்டது. இதற்கு சு.வியின் கவிதை இயங்குதளம் மட்டுமல்ல இதற்கீடான சிந்தனைத் தளமும் இணைந்து செயற்பட்டது.

இதனாலேயே நமக்கு சு.வி கவிஞராகக் கிடைத்தார். இதை மெய்ப்பிக்கும் அவரது

கவிதை மொழி தமிழ்க்கவிதை மரபில் புதுத் தடம் காட்டுகிறது. தமிழ்க்கவிதையின் வடிவத்திலும் அமைப்பிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்படும் காலத்துக்குள் நாம் உள்நுழைந்துள்ளோம். பிற கலாசாரங்களோடும் பிறமொழி இலக்கியங்களுடனும் எமது அனுபவம் விரிகிறது. இந்தப் பல்வகை அனுபவம் எமக்குரிய இலக்கிய மரபை மேலும் வளர்த்தெடுக்கும். இவை மூலமும் தமிழ் மரபு தன் இலக்கிய மரபை பன்முக ரீதியில் வளர்த்தெடுக்கும். இத்தகைய நிதானமான முயற்சிகளில் சு.வியின் ஆளுமை குறித்த பார்வைகள், மூன்றாம் உலகநாடுகளைச் சேர்ந்த பின்காலனித்துவ படைப்பாளர்களது தடத்தில் வைத்து புரிந்துகொள்வதற்கான நிலைமைகளை நாம் உருவாக்க வேண்டும்.

அஞ்சலி

வல்லிக்கண்ணன்

(1920-11-12 - 2006-11-09)

ரா.சு.கிருஷ்ணசாமி என்ற இயற்பெயர் கொண்ட வல்லிக்கண்ணன், தன் 86வது வயதில் சென்னையில் காலமானார். இவர் சிறுகதை, கவிதை, நாவல், கட்டுரை திறனாய்வு, ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு என பல தளங்களில்

- மூர்

இயங்கியவர். பாரதிவழிவந்த மரபின் செழுமைகளை உள்வாங்கி தன்னளவில் உறுதியுடனும் நிதானத்தோடும் செயற்பட்டவர்.

எல்லோரதும் மரியாதைக்கும் மதிப்புக்கும் உரியவராகவும், இவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையால் எல்லோரதும் கௌரவத்திற்கும் உரியவராகவும் வாழ்ந்தவர், எழுதியவர், இயங்கியவர். பேசுவதுபோல் எழுதுவது, எழுதுவதுபோல் பேசுவது என்று வாழ்ந்தவர்.

“புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” “சிறுபத்திரிகையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” “சரஸ்வதி காலம்” போன்ற நூல்கள்மூலம் ஆய்வுத்துறையில் கூட இவர் எப்பொழுதும் நினைக்கப்படும் மனிதராகவே இருப்பார். தேடலும், வாசிப்பும், எழுத்தும் என்பதே இவரது வாழ்க்கையின் ஆதார சுருதி. இதுவே இலக்கியமாயிற்று. இலக்கியமே வாழ்க்கையாயிற்று.

* ————— *

கவிஞர் சு.வி மரணம் தொடர்பாக

இறுதிநேர உரையாடல்கள்...

மு.பொ

நான் அதிர்ச்சியால் ஓங்கி அறையப்பட்டேன்.

அந்தக் கோலத்தில் கவிஞர் வில்வரத்தினத்தைப் பார்ப்பேன் என்று நினைக்கவில்லை.

நோயின் கோரக் கௌதலுக்கு இலக்கான ஓர் ஜீவனாய் அவர் கிடந்தார்.

சதா இன்முறுவல் சிந்தி, எவரையும் அன்புடன் எதிர்கொள்ளும் கம்பீரமான அவர் தோற்றம் அலை ஓய்ந்த ஓடையாய் தேங்கிக் கிடந்தது.

ஆனால் கண்களில் மட்டும் உட்கனிந்த வித்தியாசமான சுடர்தல்

வைத்தியசாலையில் கிடந்த பதினைந்து நாட்களும் நோயோடு போராடிக்கொண்டிருந்த அதே நேரத்திலும் என்னோடு கதைப்பதில் ஓயாத வேட்கை.

இன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஏற்பட்டுள்ள மந்தநிலையை வெளிப்படுத்தும் படைப்புகள் பற்றியும் பேசப்பட்டன.

“ஆனால் இந்த மந்தநிலை ஈழத்தில் மட்டுமல்ல, உலகெங்கும் பொதுவாக உள்ளது. கொஞ்சக் காலத்திற்கு முன்னர் பின்நவீனத்துவம், விளிம்புநிலை, கட்டவிழ்ப்பு என்று ஓர் எழுச்சி ஏற்பட்டாலும் மீண்டும் படைப்புலகில் ஒரு தொய்வுச் சலிப்பும்” நான் கூறினேன்.

“இதற்குக் காரணம்?” சு.வி.கேட்டார்.

“இதற்குக் காரணம், இன்றைய நவீன படைப்பாளிகள் தூக்கிப்பிடித்த பின் நவீனத்துவம், அமைப்பியல், கட்டவிழ்ப்பு, விளிம்புநிலை என்பவையெல்லாம் ஆழமான கருத்தியல் கோட்பாடுகளல்ல. பெரும் மாற்றத்தைக்கோரி நிற்கும் இன்றைய கால கட்டத்திற்குப் போடப்பட்ட சோழப் பொரிகளே இவை. 12ம், 13ம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிக்காலம் தோற்றுவித்த அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றமான அறிவுவாதத்தின் இறுதிவடிவந்தான் மார்க்சிஸம். இந்த மார்க்சிஸம் இன்று தனக்குள் பிளவுற்று பல கூறுகளான நிலையில் அதன் இடைநிரப்பி களாக, மிதக்கவிடப்பட்டுள்ளவைதான் பின் நவீனத்துவம், அமைப்பியல் வாதம், கட்டவிழ்ப்புவாதம் என்பவையெல்லாம் ஆழமான தேவையின் குரலுக்கு செவிமடுக்காது அரைகுறைப் புரிதல்களாக மிதப்பவைதான் இவை. இன்று மீண்டும் இன்னொரு அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றத்தின் வாசல் படிகளில் நின்றுகொண்டிருக்கின்றது. மனிதக் கூர்ப்புநிலை அதைப் புரிந்துகொண்டு ஒருவன் எழும்போது, நமது கலை இலக்கிய உருவங்களும் உள்ளடக்கங்களும் பெருமாற்றத்திற்குரிய பாய்ச்சல்களை ஏற்படுத்தும்”.

நான் இதைக் கூறியபோது சு.வி.யின் கண்கள் பிரகாசித்தன. அந்தப் பிரகாசம், இந்தச் சிந்தனை ஏற்கெனவே அவனுக்குள்ளும் உள்வெளித்திருந்ததன் அறிகுறியே. அதனால் தான் அவன் பின்வருமாறு கூறினான்.

நீங்கள் அண்மையில் எழுதிய “வாருங்கள் என் வீட்டுத் திண்ணையிலோர் பேர்மனிதப் பள்ளியுண்டு” என்ற கவிதை இந்தச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடுதானே? என்று கேட்டான்.

நான் முறுவலித்தேன்.

சு.வி.என் கவிதையின் இடையிலுள்ள வரிகளை முணுமுணுத்தான்.

“வாருங்கள்,

கட்டவிழ்ப்பு முதல்பாடம்.

கற்றிடுவீர்.

தன்னை அறியாதார் அனைவரும் தலித்துக்களே!

கற்றிடுவீர்,

பிராமணனோ வெள்ளாளனோ

உடையவனோ கடையவனோ - அவன் தலித்தே,

தன்னை அறியாவிடில்!”

இடையில் அவரது புதிய ஆக்கங்கள் பற்றிக் கேட்டேன்.

தான் புதிதாக எழுதியுள்ள “விடுதலை ஆற்றுப்படை”

“குருதியில் அறையப்பட்ட தீவுகள்” என்னும் நெடுங் கவிதைகள் பற்றிக் கூறினார். ஆனால் அவற்றை பூரணமாக எழுதிமுடிக்கா ததையிட்டு கவலை தெரிவித்தார்.

இடையில் ஏ.ஜே.கனகரத்னாவின் மரணம் பற்றிய கதை வந்தபோது, “நான் அவரைப்பற்றி ஒரு நீண்ட கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். அதை மூன்றாவது மனிதனுக்கு கொடுக்க எண்ணியுள்ளேன்” என்றவர், “அதை தெளிவாக திருப்பி எழுதிக்கொடுக்கவேணும்” என்றார்.

“நோய் குணமானதும் அதைச் செய்யலாம்” என்றேன்.

லேசாக சிரித்துவிட்டு, சிறிது கட்டிலில் நிமிர்ந்திருக்கப் பார்த்தார். அப்பொழுது அவர் கண்களை மூடி முகத்தைச் சுருக்கியது, உடல் வலியின் தீவிரத்தைக் காட்டிற்று.

அந்நிலையில் சிறிது பேசாது கிடந்தார்.

அப்போது இசையெல்லாம் அடங்கிப்போனவோர் பேரியாழ் மூலையில் சாத்தப்பட்டுக் கிடப்பதுபோல் பட்டது. எம்மை அறியாது ஓர் துயரினை எங்கிருந்தோ எழுதுவது போலவும் பட்டது.

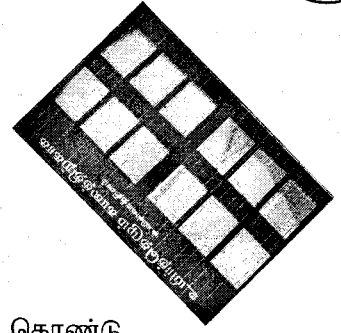
அன்றிரவு அவருக்கு நோய் திடீரெனக் கடுமையாகியது.

ஐ.சி.வோட்டுக்கு மாற்றப்பட்டார். செயற்கையான சுவாசம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆயினும் அவர் உயிர்தப்புவதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. 9ம் திகதி மாலை ஐந்துமணியளவில் அவர் உயிர் பிரிந்தது.

விண்ணெழுந்து நின்ற ஃபீனிக்ஸ் பறவை, எங்கிருந்தோ வந்த இராட்சதக் கழுகினால் இறாஞ்சியெடுத்து செல்லப் பட்டதுபோல் பட்டது.

* * *

சு.வி.கவிதைகள்

வேற்றாகி நின்ற வெளி

வெளியாரின் வருகையோடு
 வேர்கொண்டவாழ்வையும் பிடுங்கிக் கொண்டு
 மக்களெல்லாம் வெளியேறிய ஓரிரவிற்குப்பின்
 விடியப் பார்த்தால்
 வாழ்வெனும் வெள்ளம் வற்றிக்கிடந்த திடலாய்
 கிராமம்

முற்றத்துச்சூரியன்
 முற்றத்து நிலா,
 முற்றத்துக்காற்றென
 வீட்டுமுற்றங்களுக்கே உரித்தான
 வாழ்பனாபவங்கள் விடைபெற்றுக் கொண்டன.

வேலிகளை வெளியார் வெட்டிப் போட்டார்கள்.
 வாசல் கதவுகளை உடைத்துப் போட்டார்கள்.
 உள்ளதையெல்லாம் கொள்ளையடித்தார்கள்
 வீடுகள் திறந்தபடியே கிடந்தன.
 திறந்த வாசல்களுடே நுழைந்த காற்று
 கதவுகளை சாத்தியும், திறந்தும், தள்ளியும்
 உள்ளோடி யோடி எதையெதையோ முயன்று
 உறவின்மை கண்டபின் தோற்றோடி
 வேற்றாகி நின்ற வெளியிடைத் தேய்கிறது.

வெளிகொண்ட காற்று
 வெளிகொண்ட நிலா
 வெளியை வெறிக்கின்ற சூரியன்.

வெளியிடை வெறித்த பார்வையோடு நிற்கிறேன்
 ஏதோ மோப்பம் பிடிக்குமாப்போல்
 மெல்லெனவந்த காற்று
 விலகிச் செல்கிறது ஒரு வேற்றானைப் போல.

விழிகளைப் பெயர்க்கிறேன்
 வேற்றான்பார்வை என்னினும் தொற்றியதோ?

விலகல்
மெல்ல விலகல்; மேலும் விலகல்.
விட்டு நீங்கும் கப்பந்துறை வரையும்
விலகி வந்தாயிற்று கடைசியாய்.

காற்று மோப்பம் பிடித்தது சரிதான்

இதோ கப்பல் நகர்கிறது
கனத்துக் கிடக்கும் இதயச்சுமையையும் தாங்கியவாரே.

விலகிச்செல்லும் துறைமுகம்
வழியனுப்பவும் வாராதிருந்த முதியவரின் சோகத்தை
அப்பிக் கிடந்ததென.

தூரத்தே
புகார் மூட்டமெனத் தெரியும் பனைகளுக்கு அப்பால்
வேற்றாகி விண்ணாகி நின்ற வெளியுள்
குமைகிறது காற்று.

03.02.1995

வீச்செல்லை

வாழ்தலென்பது
மேய்தலெனக் கொண்டால்
பூமியொரு மேய்ச்சல் தரை மட்டுந்தான்.

மேய்தல், இரைமீட்டல்,
வீடுதிரும்புதலெனச்
சுவடகலாச் சுற்றுவட்டம் தான்
நமதுமெனின்
நாமும் விலங்குகள் தான்.

வண்டிக்காரன் தூங்குகிறான்
ஓய்ஞ்ச சலங்கையொடு
வீடு வந்து சேர்கின்றன
தூங்கல் மாடுகள்
மாடுகளிற்குத் தொழுவம் பின்கோடி
வண்டிக்காரனுக்கு முன்கோடி

தொழுவத்துக் கயிறு இழுபட்டால்
மேய்ச்சல் தரை மட்டுந்தான்
அறுபட்டு விடுபட்டால்
மேய்ச்சல் தரைக்கப்பாலும்
வாழ்வின் விரிபுலங்கள்.

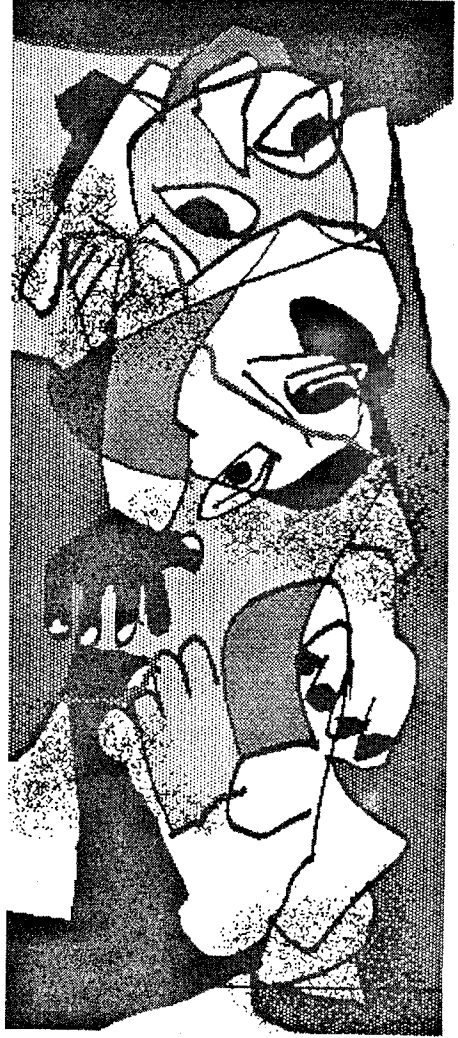
இல்லையென்றால் என்ன
தொழுவத்துச் சுகத்தை இரை மீட்டபடி
ஈக்களை விரட்டிக்கொண்டிருக்கலாம்
வாலின் விச்செல்லைக்குள் உள்ளதுவும்
வாழ்வுதானெனின்.

உயிர்கொண்டு விரிகின்ற வெளி
உனதே வெண்பறவாய்
பயணமும் உனதே
உலாப் போகுமுன் வழியில் குறுக்கிட்டேன்
நானும்
உனைப் போலவோர் வழிப் பயணிதான்.

எனைப் போலல்ல
உடல் உனக்குச் சமையும் அல்ல
கூடுனக்குச் சிறையும் அல்ல
வெளியோடிசைந்த வாழ்வு
வாழ்வோடிசைந்த வெளி
யாவும் உனக்கு இசைந்த வண்ணம்.

பறந்து செல்ல இறக்கை
வேண்டிய மட்டும் வெளி
திசைகள் யாவும் திறந்த வண்ணம்
இசைகள் பாடிச் செல்க
உனை ஏந்தும் வெளி காதல் களிகூர

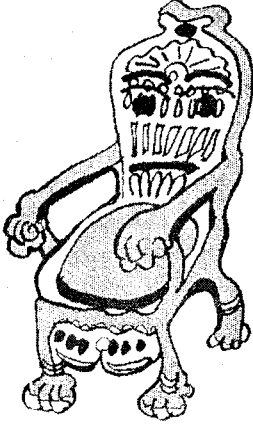
செல்லும் வழியில் எப்போதேனும்
இளைப்பாறத் தோணின்
இளவிருட்சம் போலும்
எனது தோளில் வந்தமர்க
உன்விடுதலைப் பாடலோடு
அடிவேர்கள் சிலிர்ப்பெய்த

10.07.1998

சப்பாத்துக்களின் மொழிபற்றி

சப்பாத்துக்களைப் பற்றிப் பேசுவோம்

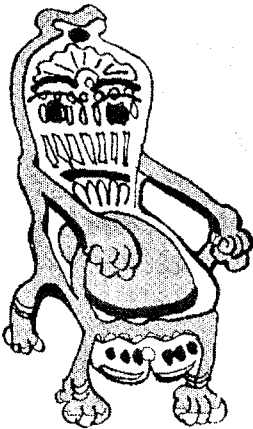

சப்பாத்துக்களின் மேட்டிமை பற்றியும்
மிடுக்குப் பற்றியும்
மினுக்கிய கண்ணாடி மெருகிடலில்
விழுகின்ற அதிகார நிழல் பற்றியும்

விறைத்த சப்பாத்துக்கள் போல
பாவங்கள் ஏதும் அற்ற
இவ்வதிகார முகங்களின் முன்
சாதி மான்களுக்கு முன் சால்வையை எடுத்துக்
கக்கத்துள் இடுக்கிக் கொள்கின்ற
குடிமக்களின் பௌவியம் எமக்குள் தானாய் படிகிறது

இதற்குச் சற்றேனும் ஏறுமாறாயிருந்தால்
விறைப்பெடுக்கும் பணியில் சப்பாத்துகள்
இறங்கி விடும்.

உயர்திணை அ.றிணை யாவற்றையும்
உதைபடுதிணையாக்கி விடும்
சப்பாத்துகளின் பணியும் பாணியும்
உதைப்பதும் மிதிப்பதும் தான் என்றாகிவிட்டது
அவை இறக்குமதித் தரங்களாயினும்.

சப்பாத்துக்களின் ஒலிபேதங்களில்
மயங்காவிடின் அவற்றின் பின்னமற்ற
ஒரே மொழி அதிகாரம்தான் எனப் புரியவரும்
எங்கோ வீற்றிருக்கும் அதிகாரத்தை
இங்கே அமுல் செய்யும் மொழி நடப்பு.
சப்பாத்துகள் ஓசையெழுப்பா
வேளையும் உள எனின் அது
அதிகாரத்தின் மோனவரம்பென்று
கொள்ளவேண்டாம்
மனித உரிமைக்காப்பாளியினதோ,
சுதந்திர ஊடக வியலாளரினதோ,
தற்காத்துக் கொள்ளவியலாத
அபலைப் பெண்ணினதோ
குரல் வளைய ஏறி மிதித்துக் கொண்டிருக்கும்
கொடிய தருணமாயிருக்கலாம்

ஆயினும் அதற்கான எந்தத்தடயமும் இன்றி
காலடிக்கீழ் மிதிபட்ட பூக்களின்
முனகலையும் ஊதிவிட்டு மெது நடைபயிலும்

அதை மொழி பெயர்த்து அறிபவர்க்கே
அவற்றின் கீழ் நசங்கியவற்றின்
கணக்கு விபரங்கள் தெரியவரும்
காணாமல் போனோரின்
காலடிப் பதிவுகள் புலனாகும்

இருந்தும் என்ன? இந்தச்
சப்பாத்துக்களை சிரமேல் தாங்குவோரும்
தூசிதுடைத்து முத்தமிடுவோரும்
அவற்றின் மினுக்கத்தில் தம் முகலட்சணம் பார்க்கும்
பிறழ்வுப் பிறவிகளும் உளவே
சப்பாத்துக்களுக்கோ இவை
தூசிப் பெறுமானம் தான்
ஆயினும் தூசிபோல் ஒட்டியிருந்து
காரியஞ் சாதிக்கும் வல்லமை உண்டென்ற
குரலும் எழுகிறது
இதுவும் எம்மத்தியில் இருந்தேதான்

ஆகவே நாமும் சப்பாத்துக்களின்..... தூ.....

18.10.1998

செம்மணிகளும்

புதை குழிக்க முடியா உண்மைகளும்

கிழியக் கிழியக் கேட்பதற்கு
கைவசம் உள்ளன ஆயிரம் கேள்விகள்
கேட்கலாம் அல்லவா?
தூக்குத் தீர்ந்தவன் வாயவிழும் வரை
உங்கள் குரலை எங்கே அடகு வைத்திழந்தீர்
கேட்கலாமல்லவா

கேட்கலாம்
நாக்கைப் புடுங்கிக் கொண்டுசாகுமாப் போல
வேண்டாம் வாயை மூடிக்கொள்கிறேன்

கிளரா உண்மைகளாய்
இக்கேள்விகளையும் புதைகுழிகளுள்
தூங்கவிட்டுவிடுகிறேன்

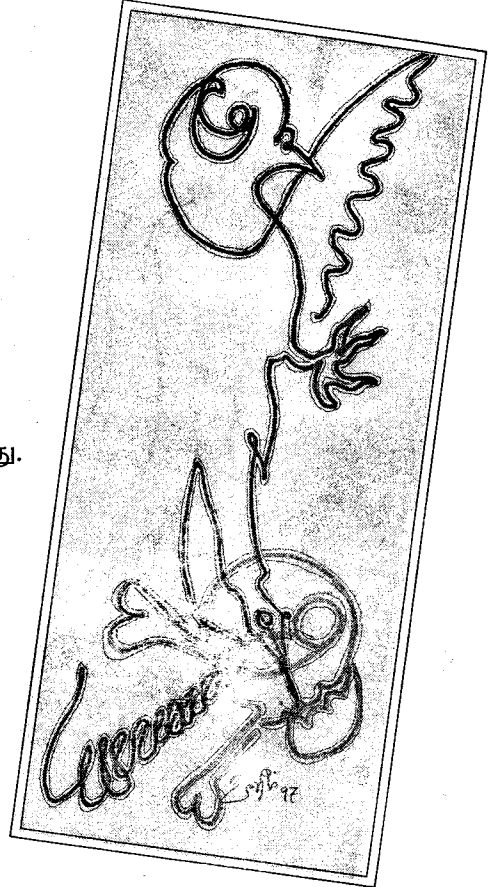
ஆனாலும் பாருங்கள்

கேள்விகளை முழுசாய்ப் புதைக்க முடிவதில்லை
புதைகுழிக்க மேலாக
துருத்திக் கொண்டு தெரியும்
கையைப்போலவோ
காலைப்போலவோ
வெளி வந்து விடுகிறது
வரலாற்றின் மூடுண்ட பக்கங்களை
கிழித்துக் கொண்டு.
சிலவேளை
புதைகுழிமேல் குத்திவைக்கப்பட்ட
கள்ளிச் செடியாக
நிரந்தரமாகத் தங்கி விடுகிறது
சிலவேளை
புதை குழிக்கப்பட்டவரின் ஆவியாக
காற்றிலேறித் தன் குரல் கிளர்த்தியலைகிறது.

கிருஷ்ணாந்தி வழக்கில்
தூக்கித் தீர்க்கப்பட்டவனின்
தொண்டைக் குழிக்குள்ளும்
இப்படித்தான் தன் குரல் திறந்தது
'புதை குழிகளை அடையாளம்
காட்டுவேன்' என்கிறது.
கணக்கீடும்,
காணாமல் போனோர் பட்டியலோடு
ஒத்தேவருகிறது

எண்ணிக்கை.....?

எண்ணிக்கையிலா எல்லாமிருக்கிறது?
எண்ணிக்கையின் பேரால்தானே
எங்கள் உரிமைகளும் புதைக்கப்பட்டன
தேசமென்பதுதானென்ன?
மக்கள் திரளின் பெருக்கம் மட்டுந்தானா?
எல்லைக்கோடுகளின் உள்ளே

“செம்மணி” : ஓவியம் எஸ் நளீம்

தித்தித்திணறும் சிறுபான்மையரின்
தேசம் எது புதைகுழிமையமா?

சூரியகந்தை, செம்மணிகளென
தேசமெல்லாம் புதைகுழிகள்.
புதைகுழிக்கப்பட்டவை ஒட்டுமொத்த
மனித விடுதலையும், விழுமியங்களும்
மகத்துவமிக்க மானுடந் தளர்களும்தான்
தோண்டினால் நாறப்போவன
நாட்பட்ட பிணந்தின்னி அரசியலும்தான்
சாத்தான் ஓதும் சமாதான வேதமும்தான்
தொடரப் போவதும்
புதைகுழி ராச்சியந்தான்
பாராளுமன்றிலும் நமக்குவாய்த்தவை
இரவல் குரல்கள்தான்.

ஆயினும்
சாகும் தறுவாயிலும்
நீதிமன்றில் நிமிர்ந்த மனச்சாட்சியாக
தன் குரலெழுப்பி
சூரிய கந்தைக்கும், செம்மணிக்கும் ஒரு
சுரங்கப் பாதை உண்டென்று,
உண்மைசாற்றினானே
அவனுக்கு மும்மணிகளினதும்
ஆசீர்வாதம் கிட்டுவதாக.

12.12.1998

“என்மக்கள் போல்கின்றீர்
நீங்கள் யார் மக்கள்”
நள மகாராசன்தான் கேட்டான்

நான் கேட்கமாட்டேன்
இரக்கத்தை கோருமிந்த
அகதிச் சிறுவனை ‘நீ
ஆர்பிள்ளை’ யென்று

அசுரப் பற்கள் பதித்துப்
பேய்த்தாங்கிகள் கடக்குமிந்தத்
தெருவிலுனைக் கை ஏந்த

விட்டது எதுவெனத் தெரியும்

பள்ளிக்குப் போய்
துள்ளி ஓடிவரும் பாலகம்
இழந்த பிள்ளை
கேட்டாயேடா 'பிச்சை'
என்றொரு சொல் கை நீட்டி
ஈரற்குலையில் ஈட்டியைச் சொருகி.

இதயத்தைப் பிளந்து வழிகிற
குருதியில் தாரை வார்த்து என்
உயிரே வேண்டுமெனினும் ஈவேன்
என்மகனே இந்தச் சொல்லை
மட்டும் விட்டுவிடு கூடவே
இரக்கத்தை யாசிக்கும் பார்வையையும்.

வயிற்றுக்குக் கஞ்சி வேண்டும்தான்
வாழ்தலுக்கு வேண்டுமடா
நிமிர்வு!
'இடுக' என்று கேள்
இடுகிறேன்.
இரந்து யாசித்தலை விடு
சுவடெறிந்து நட
உன்
இறுமாந்த நடையினிலே
எப்படையும் தோற்குமென

16.12.1998

காலம் இகந்த
விழிச் சுடர்வாய்
கல்லறை தீபம்.
குழிக்குள் விழித்தன
பறவையின் கண்கள்.

விழிப்பூர்ந்த ஞாபக
வெளியில்
பயணித்த
திசைகளின் சிறகோசை
வெளியின்
அழைப்பா?

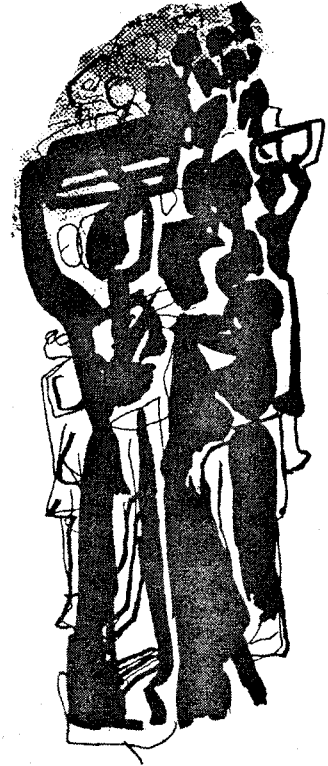
எழுந்தது பறவை

மேலே மேலே
இன்னும் மேலே
விண்முட்டி வழிகிற
மோனவெளியிலொரு
சுருதி வட்டம்.
காலமின்மையுள்
இருமைச்சிறகுகள் ஓய்ந்த
வெண்மிதப்பு.

ஓய்வா?
எனின்
திறந்து கிடக்கும் கல்லறைக்கும்
கடந்து சென்ற காலவெளிக்கும்
இடைநின்ற அதிர்வு...?

ஓய்வுகாலச் சங்கீதமா?
இன்னும் திறபடாக் கல்லறைகளின்
உள்நின்ற
உயிர்த்தொழுவக்கான அருட்டுணர்வா?
மீட்சி விண்ணப்பமா?
வெளியூழிறங்கும் பறவையின் ஆன்மாவா?
எது?
சிறகுதிர்த்து
விரைகிறது பறவை
உதிர்சிறகின் பின்னாலேயே
அலைகிறது மனது.

தொடுவானுக்குக்கப்பால்
குறும் புள்ளியாகிக்
கரைகிறது பறவை
சிறகுதிர்க்கத் தெரியா மனப்பேடு
புவியீர்ப்பின் எல்லைக்குள்
இரைதேடி இன்னும் அலைகிறது.

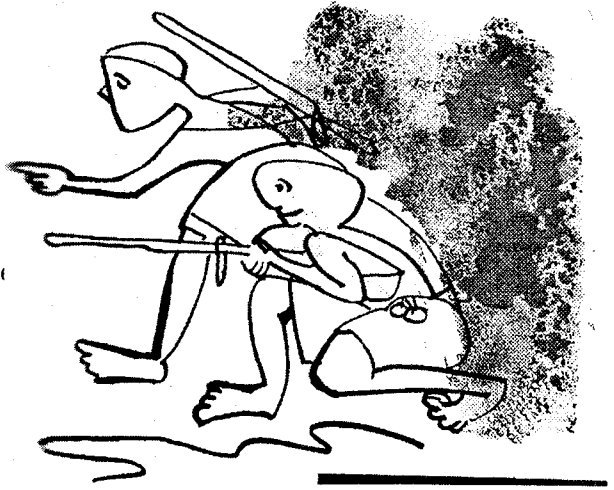
21.12.1998

போர் நிகழ்கின்ற களம்
எனது மண்.
உன்னதோ என்னதோ
எண்ணற்ற உயிர்கள் உதிர்வதும்
எனது மண்ணிடைதான்.
குருதி கொப்பளித்துப் பாய்வதும்
எனது கொல்லையுள்தான்.
பற்றி எரிகிறதே காடு
அதுவும் எனது
வாழ்வு சூழ் அழகு வனம்தான்

எரிகிறது என்னுயிர்ச்சோலை.
தீயந்து கருகுகிற உயிரின் நெடில்
தென்றலின் வாசமல்ல.
ஆனாலும்
என்னுயிர்க் காட்டினிடையேதான்
காதல் கொண்டலையும் எனது ஆடு

காடு!
என்னுயிர் வசந்தன் காடு!
விருட்சங்கள் அரண் சூழ நின்ற
வீரங்காடு!
ஒவ்வோர் இலைகளும் தளிர்களும்
உயிர்ப்பேறி நின்றனவே
ஓடி வரும் காற்றின் கிளுகிளுப்பில்.
இப்போதோ
உயிருதிர்ந்து சருகான வெட்டைக்காடு.

ஆனாலும்
உயிரிளங்குமாரர்களை
குருதி சொரியச் சொரியச் தாங்கியது
இந்தக் காட்டு நிலம்தானே!
எனது காதல் மண்தானே!
உயிர்களனைத்தினதும் இளைப்பாறலுக்காகவும்
சரம்பராகிப்போன
உயிரிளங்கனவுகளின் மீள் தளிர்தலுக்காகவும்
இங்கொரு கங்கையை நாம் இறக்கியாக வேண்டும்.
உனது கங்கைதான் திசை திரும்பாதே;
காதலாகிக் கசிந்த கண்ணீர் கங்கையினாலேனும்
கடன் செய்தாக வேண்டும்.

ஏனெனில் இந்த மண் என்னுடைய
காதல் சூழ் அழகு வனம்.
மீளமைத்தாக வேண்டும்
எல்லாமும் விடுதலையில்
எழுச்சியுறும் பொருட்டாக.
புல்லும் பூண்டும் புதுமலரும் பொருட்டாக.

குறி

குறிதப்பியதுன் அம்பென்றாய்
கோணிப் போனது யாரின் கை?
கோணிப் போதுன் கையென்றால்
குவிய மறுத்த உன் மனதைத்தை.

28.01.89

அஞ்சலி

நெட்டநெடும் மருதமரம்.
நிழலுக்கு ஒதுங்கியவன்
தன்பெயர் செதுக்க
இதயம் நொந்தழுதது நெடுமரம்
நீருற்றி வளர்த்தவன்
நினைவிற்கு அஞ்சலியாக.

16.02.99

முத்தவரும் முன்னோடியுமான வரதர் (1924 - 2006)

ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் 'வரதர்' முக்கியமானவர். இவர் முத்த எழுத்தாள பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் மட்டுமல்ல, தொடர்ந்த இலக்கியச் செயற்பாட்டினை அடுத்த அடுத்த தலைமுறைக்கு கையளிப்புச் செய்யும் வகிபாகத்தையும் வகித்தவர்.

1924 களில் யாழ்ப்பாணம் பொன்னாலையில் பிறந்து அச்சக முகாமையாளர் நூல் வெளியீட்டாளர் போன்ற தொழில்களை மேற்கொண்டவர். 1939களில் ஈழகேசரி 'மாணவர்களுக்கான கல்வி அனுபந்தம்' எனும் பகுதியில் கட்டுரை எழுதத் தொடங்கினார்.

பின்னர் 1940 ஈழகேசரி ஆண்டுமலரில் 'கல்யாணியின் காதல்' சிறுகதை மூலம் எழுத்துலகில் நுழைந்தார். தொடர்ந்து ஈழகேசரிப் பண்ணையில் வளர்ந்து வந்தார். 1943இல் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் உருவாவதற்குக் காரணமாக அமைந்து அதன்மூலம் 1946இல் 'மறுமலர்ச்சி' எனும் இதழைத் தொடங்கினார். தமிழில் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையின் முகிழ்ப்பு வெளிப்படுவதற்கு இந்த இதழ் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது. நவீன தமிழிலக்கியப் பயில்வில் மறுமலர்ச்சி புதுத்தடம் பாய்ச்சியது. குறிப்பாக சிறுகதை வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சிக்கு

முக்கியமான இடமுண்டு. இதனால் 'மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள்' எனும் தொகுப்பு தெளிவாக அடையாளப்படுத்துகிறது. இவற்றுக்குப் பின்னால் வரதரின் நோக்கும் போக்கும் முறையாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

1940களில் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கிய வரதர் ஈழத்துச் சிறுகதை மரபில் தனக்கென்று தனித்தன்மைகள் கொண்டு இயங்கினார். 'கயமை மயக்கம்' எனும் தொகுப்பு வரதரின் சுயத்துவம், தேடல், படைப்பாக்க முறைமை, சமூக அக்கறை, கதை சொல்லும் ஆற்றல் போன்ற அம்சங்களை வெளிப்படையாகவே உணர்த்துகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக கலாசார பின்புலத்தின் சாயல்கள் ஆங்காங்கு கதைகளின் ஓட்டத்தினூடு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள தன்மை தனித்து அவதானிக்கலாம்.

1956இல் தமிழர்கள் மீதான சிங்களவர்களின் காடைத்தனத்தின் பொழுது பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட பெண் பற்றிய கதை. தன் மனைவி மானத்தினால் கற்பிழக்கவில்லையென நம்பும் கணபதி ஐயர்; அதனைத் தனது நண்பருக்கும் வெளிப்படுத்துகின்றார். இன்றுவரை பெண்கள்மீது தொடரும் 'பாலியல் வன்முறை' என்ற முக்கிய பிரச்சினையின் ஒரு அம்சத்தை இக்கதை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவந்தது. காலத்தைக் கடந்தும் மனதில் பதியும் நல்ல கதைகளை வரதர் அப்பொழுதே எழுதியிருந்தார்.

மனித அவலம், சமூக நெருக்கடி பற்றிய துலங்கலுடன் இயங்கியவர் வரதர். மனிதநேயம் கொண்டு வாழ்வை நேசித்தவர். மனித மதிப்பீடுகளுக்கு எதிராக இயங்கும் போக்குகளுடன் சக்திகளுடன் உடன்பட மறுத்தவர். அவரளவில் தனக்குள்ளே கலகத் தன்மையுடன் இயங்கியவர். இதனை அவரது படைப்பிலும்கூட மட்டுமல்ல இலக்கியச் செயற்பாடுகளும் உணர்த்துகின்றன. வரதர் நடத்திய இதழ்கள் பல. மறுமலர்ச்சி

(1946), வரதர் புத்தாண்டு மலர் (1949), ஆனந்தம் (1952), தேன்மொழி (1955), வெள்ளி (1957), புதினம் (1961), அறிவுக்களஞ்சியம் (1992) என பல்வேறு இதழ்களை நடாத்திவந்தார். இதன்மூலம் தமிழ்ச் சூழலில் பல்வேறு விடயங்கள் அறிமுகமாகவும் அவைசார்ந்த உரையாடல்கள் பெருகவும் காரணமாக இருந்துள்ளார். இது இவரது தனிச்சிறப்பு என்றே கூறலாம். அதைவிட 30க்கு மேற்பட்ட பல்துறைசார் நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். க.கைலாசபதி எழுதிய 'இலக்கியமும் திறனாய்வும்' என்ற நூல் கூட வரதர் மூலமாகவே வெளிவந்தது.

எப்போதும் புதுமையை வரவேற்கும் பண்பு கொண்டவர். எதையும் அறிந்து தெளிந்து கொள்ளவேண்டுமென விரும்பியவர். அவரது படைப்பு மனம் விரிந்தது. தன்னுடைமை சார்ந்த மரபுக்குள் சுருங்காமல் பல எழுத்தாளர்களது படைப்புக்களை வெளிப்படுத்துவதிலும் முனைப்பாக இருந்தவர் ஈழத்து நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் திசைப்படுத்தலுக்கான பல்வேறு களங்களை அடையாளம் காட்டியவர். இதில் உறுதியாகவும் தெளிவாகவும் இருந்துள்ளார். அனைத்துக்கும் வரதரது பன்முக ஆளுமையே காரணமாக இருந்துள்ளது. இவரது தலைமுறை சார்ந்த எழுத்தாளர் களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது 'வரதர்' தனித்துவமான சிந்தனாவாதி, படைப்பாளி, செயற்பாட்டாளர். அத்தகைய தகுதிகள் உள்ளவரது இழப்பு ஈழத்துக்கு பெரும் இழப்புத்தான்.

தனது வாழ்காலத்தில் சமூகத்துக்கும் இலக்கியத்துக்கும் நிறையவே பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். அந்தவகையில் எப்போதும் அவர் முக்கிய கவனிப்புக்கு உரியவராகவே உள்ளார்.

கற்பு

மாலை நாலரை மணி. பிள்ளையார் கோயில் கணபதி ஐயர் வீட்டின் முன் விறாந்தையிலே மூர்த்தி மாஸ்டரும் ஐயரும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கெல்லாமோ சுற்றி வந்து கடைசியில் இலக்கிய உலகத்திலே புகுந்தார்கள்.

“மாஸ்டர், நீங்கள் ‘கலைச்செல்வி’யைத் தொடர்ந்து படித்துவருகிறீர்களா?” என்று கேட்டார் ஐயர்.

‘ஓமோம், ஆரம்பத்திலிருந்தே ‘பார்த்து’ வருகிறேன். ஆனால் எல்லா விஷயங்களையும் படித்திருக்கிறேனென்று சொல்லமுடியாது. ஏன், என்ன விசேஷம்?”

“கலைச்செல்வி’ பழைய பிரதி ஒன்றை இன்றுதான் தற்செயலாகப் படித்துப் பார்த்தேன். அதிலே ஒரு சிறு கதை...”

“யார் எழுதியது?”

“எழுதியவர் பெயரைக் கவனிக்கவில்லை. அந்தச் சம்பவந்தான் மனத்தை உறுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது,

“சொல்லுங்கள், நினைவு வருகிறதா பார்க்கலாம்?”

“முன்றாம் வருஷம் இலங்கையில் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டதெல்லவா; அந்தச் சூழ்நிலையை வைத்துக் கதை எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. குளக்கட்டை உடைத்துக் கொண்டு ஒரு கிராமத்துக்குள் வெள்ளம் பெருகி வருகின்றது; சனங்கள்

உயரமான இடத்தைத் தேடி ஓடுகிறார்கள். அந்த ஊரில் ஒரு பணக்காரரின் வீட்டுக்கு ‘மேல்வீடு’ம் இருக்கின்றது; அங்கே அவன் தனியாக இருக்கிறான்; வெள்ளத்துக்கு அஞ்சி ஒரு ஏழைப்பெண் - இளம்பெண் அந்த மேல்வீட்டுக்குச் செல்கிறாள்; பணக்காரன் அவளைப் பதம்பார்க்க முயல்கின்றான்; அவள் இசையவில்லை; அவன் பலாத்காரம் செய்தேனும் அவளை அடைந்துவிடத் துணிந்து விட்டான். அவள் உயிரைவிடக் கற்பையே பெரிதாக மதிப்பவள். மேல்வீட்டிலிருந்து கீழே குதித்து உயிரைத் துறந்தாள். கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்டாள்... இந்தக் கதையைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்?”

“என்ன நினைக்கிறது? புராண காலத்தில் இருந்து திருப்பித் திருப்பிப் படித்த ‘கருத்து’த்தான். கதையை அமைத்த முறையிலும் வசன நடையின் துடிப்பிலுந்தான் இந்தக் கதைக்கு வாழ்வு கிடைக்கும். நான் படிக்கவில்லை. படித்தால் தான் அதைப்பற்றிச் சொல்லலாம்.”

“நான் கதைக்கு விமர்சனம் கேட்கவில்லை மாஸ்டர். புராண காலத்திலிருந்து படித்ததாகச் சொன்னீர்களே, அந்தக் ‘கருத்தை’ப் பற்றித் தான் உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன என்று கேட்கிறேன்.”

“எதைக் கேட்கிறீர்கள் ஐயா? தனது கற்பைக் காப்பாற்ற உயிரைத் துறந்தாளே, அதைப்பற்றியா,”

‘ஓமோம், அதையேதான்.”

“ஒரு பெண்ணின் - முக்கியமாகத் தமிழ்ப் பெண்ணின் சிறப்பே அதில் தானே இருக்கின்றது! மானம் அழிந்தபின் வாழாமை இனிதென்பதல்லவா தமிழன் கொள்கை?”

ஐயர் பெருமூச்சுவிட்டார். பிறகு, “நீங்களும் இப்படிச் சொல்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் திகைத்தார். தான் என்ன தவறுதலாகச் சொல்லிவிட்டாரா? இந்த ஐயர் என்ன இப்படிக்கேட்கிறார்?

ஒரு நிமிஷ நேரம் மௌனம் நிலவிற்று. ஏதோ எண்ணித் துணிந்துவிட்டவர்போல கணபதி ஐயரே மீண்டும் மௌனத்தைக் கலைத்தார்.

“மாஸ்டர், எனக்கும் என் மனைவிக்கும் மட்டும் தெரிந்த ஒரு இரகசியத்தை உங்களுக்குச் சொல்லப்போகிறேன் - உங்களுக்குச் சொல்லலாம்; சொல்வதால் ஒரு தீமையும் ஏற்படாது. இதைக்கேட்ட பிறகு ‘கற்பு’ பிரச்சனையைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

* * *

போனவருஷம் பெரியந்தனை முருகமூர்த்தி கோயிலில் நான் பூசை செய்து கொண்டிருந்தது உங்களுக்குத் தெரியும். அங்கே தமிழர்கள் தொகை ஐம்பது பேர்கூட இருக்காது. விசேட தினங்களுக்கு மட்டும் பிற இடங்களிலிருந்தெல்லாம் வந்து கூடுவார்கள். சிங்களவர்கூடப் பலர் கோயிலுக்கு வந்து அருச்சனை செய்விப்பது வழக்கம்.

சிங்களவர் - தமிழர் கலகம் துவங்கினவுடனே அங்கே இருந்த தமிழர்களில் முக்கால்வாசிப் பேரும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடிவந்து விட்டார்கள். நான் பூசையை விட்டுவிட்டு எப்படிப் போகமுடியும்? என்மனைவியைப் போகும்படி சொன்னேன். எனக்கு வருவது தனக்கும் வரட்டுமென்று அவள் மறுத்துவிட்டாள். சிங்களவரும் அக்கோயிலிலே கும்பிடவரும் வழக்கம் இருந்ததால் கோயில் விஷயத்தில் தலையிடமாட்டார்கள். எங்களுக்கு ஆபத்து நேராது என்ற துணிவில், அவளை மேலும்

வற்புறுத்தாமல் விட்டுவிட்டேன்.

ஒரு புதன்கிழமை, அன்று பேபிநோனா என்ற சிங்களக் கிழவி - அவள் எங்களோடு நன்கு பழகியவள். கோயிலுக்கும் நாள் தவறாமல் வருகிறவள் - அவள் சொன்னாள். “நீங்கள் இனி இங்கிருப்பது புத்தியில்லை ஐயா காலியிலிருந்து சில முரடர்கள் மூன்று லொறிகளில் வருகிறார்களாம். வருகிற வழியெல்லாம் தமிழர்களை இல்லாத கொடுமை செய்கிறார்களாம். இன்றிரவோ நாளையோ இந்தப்பக்கம் வரக்கூடுமென்று கதைக்கிறார்கள். நீங்கள் இப்போதே புறப்பட்டு பொலீஸ் ஸ்டேசனுக்குப் போய்விடுங்கள். பிறகு பொலீஸ் துணையோடு கொழும்புக்குச் செல்லலாம்” என்றாள்.

அவள் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு ‘அப்பனே முருகா! என்னை மன்னித்துக்கொள்’ என்று மனதுக்குள் வேண்டிக்கொண்டு கையோடு கொண்டுபோகக்கூடிய பொருட்களை இரண்டு பெட்டிகளுள் சேகரித்தோம். என் மனைவியின் நகைகளையும் நூலில் கட்டிய தாலியொன்றைத் தவிர - எல்லாவற்றையும் கழற்றிப் பெட்டியில் பூட்டினோம். இந்த ஆயத்தங்கள் செய்வதற்குள் மாலை ஐந்துமணியாகிவிட்டது. நாங்களும் புறப்பட ஆயத்தமானபோது பேபி நோனா அவசரம் அவசரமாக ஓடிவந்தாள். “ஐயா, ஐயா, சில்வாவும் வேறு இரண்டு பேருமாக வாறான்கள். அம்மாவை அவன்கள் கண்ணில் படாமல் எங்கேயாவது ஒளிந்திருக்கச் சொல்லுங்கோ! கேட்டால் நேற்றே ஊருக்குப் போய்விட்டா’ என்று சொல்லுங்கோ. நான் இங்கே நின்றால் எனக்கும் ஆபத்து; உங்களுக்கும் ஆபத்து, கவனம் ஐயா!” என்று சொல்லிவிட்டு பேபிநோனா ஓடி மறைந்துவிட்டாள்.

சில்வாவை எனக்குத் தெரியும்; ஆள் ஒரு மாதிரி. ‘ஐயா, ஐயா’ என்று நாய்மாதிரிக்

குழைந்து ஐம்பது சதம், ஒரு ரூபா என்று இடைக்கிடை என்னிடம் வாங்கியிருக்கிறான். ஆள் காடைத் தரவளியாதலால் நானும் பட்டும் படாமலும் நடந்து வந்திருக்கிறேன். இரண்டொருநாள் என் மனைவியை நோட்டில் தனியாகக் கண்டபோது அவனுடைய பார்வையும் சிரிப்பும் நன்றாக இருக்கவில்லை யென்று அவள் சொல்லியதுண்டு.

இப்போது அவன் வருகிறானென்றால்...

எனக்கு ஒருகணம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. யோசிக்கவும் நேரமில்லை. வீட்டுக்குள் உயரத்திலே பரண்மாதிரி மூன்று மரங்களைப் போட்டு அதன்மேல் சில பழைய பெட்டிகளைப் போட்டிருந்தது. என் மனைவியை நான் தூக்கி அந்த மரங்களின் மேல் விட்டு மெதுவாக அந்தப் பெட்டிகளின் பின்னால் மறைந்திருக்கும் படி விட்டேன். பிறகு எங்கள் பயணப் பெட்டிகளை எடுத்துச் சற்று மறைவாக ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டேன். பிறகு, முன்விறாந்தைப் பக்கம் வந்தேன். நானும் வர அந்தக் காதையர்களும் வாயிலில் நுழைந்தார்கள். எனக்கு உள்மனது நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டது. இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு, “என்ன சில்வா, இந்தப்பக்கம்?” என்று சிரிக்க முயன்றேன்.

“சும்மாதான், நீங்கள் இருக்கிறீர்களா, இல்லாவிட்டால் யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கம்பிநீட்டி விட்டீர்களா என்று பார்க்கத்தான் வந்தேன்” என்றான்.

“முருகனை விட்டு நான் எங்கேதான் போகமுடியும்?” என்று சொன்ன என் குரலே தெளிவாக இல்லை.

“எங்களுக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் குடிக்கவேண்டும்” என்றான் சில்வா. நான் சரியென்று குசினிப் பக்கம் போனேன். எனக்குப் பின்னால் அவர்கள் தொடர்ந்து வருவதை

உணர்ந்தேன். ஆனாலும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. ஒரு செம்பில் தண்ணீரை வார்த்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தேன். எனக்கு முன்னால் அந்த மூன்று காதையர்களும் நின்றார்கள். செம்பைப் பிடித்த எனது கையில் நிதானமில்லை.

“அதுசரி ஐயா, எங்கே அம்மாவைக் காணவில்லை?”

நான் திரும்பித் திரும்பி மனத்துக்குள் ஒத்திகை பார்த்து வைத்திருந்த வசனங்களை ஒப்புவித்தேன் : “அவ நேற்றே ஊருக்குப் போய்விட்டாவே”

‘பளீர்’ என்று என் கன்னத்தில் ஒரு அறை விழுந்தது! செம்பும் தண்ணீரும் உருண்டு சிதறிற்று. என் கண்களுக்குப் பார்வை வருமுன்பே என் மடியில் கையைப் பேர்ட்டு ஒருவன் இழுத்தான்; மற்றக் கையினால் வயிற்றில் ஒரு குத்து விட்டான்.

‘தமிழ்ப் பண்டி, பொய்யா சொல்லுகிறாய்? இன்று காலையிற்கூட உன் பெண்டாட்டியைப் பார்த்தேனே!”

மற்றவன் கேட்டான் : “சொல்லடா! அவளையார் வீட்டில் கொண்டுபோய் ஒளித்து வைத்திருக்கிறாய்?” எனக்கு நெஞ்சிலே கொஞ்சம் தண்ணீர் வந்தது. இந்த முரடர்கள் நான் அவளையார் வீட்டிலோ ஒளித்து வைத்திருப்பதாக நினைத்துவிட்டார்கள். ஆகையால் இந்த வீட்டில் அதிகம் பார்க்கமாட்டார்கள். என் உயிர் போனாலும் சரி; அவள் மானம் நிலைக்கட்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

“என்னடா பேசாமல் நிற்கிறாய்?”

குத்து! அடி! உதை!

குத்து! அடி! உதை!

குத்து! அடி! உதை!...

நான் இயக்கமின்றிக் கீழே விழுந்துவிட்டேன். அம்மட்டிலும் அவர்கள் விடவில்லை. இரண்டுபேர் என்னைப் பிடித்துத் தூக்கினார்கள்.

“அவள் இருக்கிற இடத்தை நீ சொல்லமாட்டாய்?... கடைத் தெருப்பக்கம் காலியிலிருந்து லொறியில் வந்திருக்கிறார்கள். அவன்களிடம் உன்னைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால், உன்னைத் தலைகீழாகக் கட்டித் தூக்கித் தோலை உரித்த பிறகு கீழே நெருப்பைக் கொழுத்தி சுடுவான்கள், உனக்கு அதுதான் சரி! வாடா!” என்று சொல்லி இழுத்தார்கள். என்னால் நடக்கவும் முடியவில்லை. அவ்வளவு அடி அகோரம். அவர்கள் என்னை இழுத்துக்கொண்டு நடு வீட்டுக்குள் வந்துவிட்டார்கள். மேலே என் மனைவி... அந்த அறையையும் கடந்து வெளியே காலை வைத்துவிட்டார்கள்.

“நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்!” என்ற கூச்சலோடு என் மனைவி பரணிலிருந்து குதித்தாள்.

“அவரை விட்டு விடுங்கள்!” என்று அலறிக் கொண்டே என்னிடம் ஓடி வந்தாள்.

அவர்கள் என்னை விட்டுவிட்டார்கள். ஆறு முரட்டுக் கரங்கள் அவளை மறித்துப் பிடித்தன.

பிறகு...

என்னை ஒரு மேசையின் காலோடு பின்கட்டாகக் கட்டினார்கள். அவளை - என் மனைவியை - குசினிப் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். இரண்டொரு நிமிஷங்களில் அவளுடைய அலறல் கேட்டது. பிறகு அவள் அலறவில்லையோ, அல்லது நான்தான் இரத்தம் கொதித்து முளை கலங்கி, வெறிபிடித்து, மயங்கிவிட்டேனா!

மறுபடி எனக்கு நினைவுவரும் பொழுது அதே

மேசையடியில் யாரோ ஒருவருடைய மடியில் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தேன். என்னை அவ்விதம் ஆதரவாகத் தூக்கி மடிமீது வைத்திருப்பது யாரென்று அறிய ஒரு ஆவல். கண்களைத் திறந்து பார்த்தேன்.

என் மனைவி!

மானம் அழிந்த என் மனைவி...

எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக ஊறிப்போன ‘கருத்து’ என்னைச் சித்திரவதை செய்தது. மானத்தை இழந்த என் மனைவியின் மடிமீது தலைவைத்துப் படுத்திருக்கிறேனே; என் உடம்பு கூனிக் குறுகியது. எழுந்து வெளியே நிலத்தில் விழுந்துவிட வேண்டுமென்று மனம் உன்னிற்று.

என் முகத்திலே ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்; இன்னொன்று, இன்னொன்று, என் முகமும் அவள் கண்ணீரால் நனைய, மனம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

மூன்று விஷப் பாம்புகள் அவளைக் கடித்து இன்பத்தை உறிஞ்சின. அவள் உடலும் உள்ளமும் வேதனையால் துடித்தன. எரிந்து போகிற உடலை யாரோ என்னவோ செய்தார்கள். மனம் சிறிதும் சம்பந்தப்படாத போது அவளுடைய மானம் போய்விடுமா? செய்யாத குற்றத்திற்கு அவள் தண்டனை அடைய வேண்டுமா? மனம் சம்பந்தப்படாத போது வெறும் உடலுக்கு நேர்ந்த தீங்கினால் மானம் அழிந்துவிடுமென்றால் பிரசவத்துக்காக டாக்டரிடம் போகும் பெண்களெல்லாம்...

என் மனத்தில் எழுந்த அருவருப்பை வெளியே இழுத்தெடுத்துத் தூர வீசினேன். பரிதாபப்பட வேண்டிய, பாராட்டப்படவேண்டிய என் மனைவியின் பெருமை என் நெஞ்செல்லாம் நிறைந்தது. மெதுவாக அவள் கைகளைப் பற்றி என் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டேன்.

பிறகு பொலீஸ் வந்தது. பேபி நோனாதான் அந்த உதவியைச் செய்தாளென்று பின்னால் தெரிந்துகொண்டேன். என்னவோ கஷ்டங்களெல்லாம் பட்டு, அகதி முகாமில் கிடந்துமுன்று எப்படியோ இங்கே வந்து சேர்ந்தோம்...

“இப்பொழுது சொல்லுங்கள் மாஸ்டர். பலாத்காரத்தினால் ஒரு பெண்ணின் உடல் ஊறு செய்யப்பட்டால் அவள் மானம் அழிந்துவிடுமா? அதற்காக அவள் உயிரையும் அழித்துவிடவேண்டுமா? அப்படி உயிரை விட்டவளைப் பத்தினித் தெய்வமென்று கும்பிடவேண்டுமா? கணவன் இறந்தவுடன் உடன்கட்டை ஏறியவள் - அப்படிச் செய்வதே கற்புடை மகளிர் கடமை என்ற சமூகக் கருத்தினால் உந்தப்பட்டு ஏற்பட்டவள் பத்தினித் தெய்வமா, அல்லது பகுத்தறிவற்ற சமுதாயத்திற்குப் பலியான பேதையா? சொல்லுங்கள் மாஸ்டர்!...”

கணபதி ஐயர் உணர்ச்சி மேலீட்டால் பொருமினார்.

“என்னை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் ஐயா! இப்படித்தான் பரம்பரை பரம்பரையாக இரத்தத்தில் ஊறிப்போன பல விஷயங்களைப்பற்றிச் சிந்திக்காமலே அபிப்பிராயம் கொண்டுவிடுகிறோம். நான்கூட எவ்வளவு முட்டாள்தனமாக அபிப்பிராயம் சொல்லிவிட்டேன்... ஐயா, பகுத்தறிவு, பகுத்தறிவு என்று சொல்லிக் கொண்டு தேவையில்லாத விஷயங்களில்லாம வாய்வீச்சு வீசுகிற பலரை எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உண்மையான ஒரு பகுத்தறிவு வாதியை இன்றைக்கு கண்டுபிடித்துவிட்டேன்” என்று சொன்னார் மூர்த்தி மாஸ்டர். ஐயர் வீட்டுச் சுவரிலே இருந்த மகாத்மகாந்தியின் படம் - அதிலே ஐயரின் சாடை தெரிவது போலத் தோன்றிற்று மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு.

‘ஓலை’ கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மாதாந்த இதழ் சாதாரண சந்தா விபரம் ஒரு வருடம் (2007)

இலங்கை : தனிப்பிரதி ரூபா 30/=, ஒரு வருடம் ரூபா 500/=
இந்தியா : ஒரு வருடம் இந்திய ரூபா 600/=
ஏனைய நாடுகள் : ஒரு வருடம் 20 அமெரிக்க டொலர்

‘ஓலை’ க்கு உதவ விரும்புவோர் தங்கள் நிதி அன்பளிப்புக்களை காசோலை அல்லது வைப்பாக

Colombo Tamil Sangam Society Ltd.

கணக்கு இல. 1100014906

Commercial Bank வெள்ளவத்தைக்கு அனுப்பலாம்.

காசுக் கட்டளையாயின் “செயலாளர் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்” என்ற பெயரில் வெள்ளவத்தை தபால் அலுவலகத்தில் மாற்றப்படக்கூடியவாறு அனுப்ப முடியும். கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க அலுவலகத்தில் நேரடியாகவும் செலுத்த முடியும்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி : ஒரு மறுமதிப்பீடு

- கலாநிதி செ.யோகராஜா -

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றிய ஒரு மறு மதிப்பீட்டிற்கான அவசியம் இப்போது ஏற்பட்டுள்ளது. அண்மைக்காலங்களில் வெளிவந்த ஆரம்பகாலச் சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் (எ-டு : சம்பந்தன் கதைகள், மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்) ஆய்வுகளும் (எ-டு : ஈழகேசரி காலக் கதைகள் பற்றி செங்கை ஆழியான் எழுதியவை) முனைப்புற்று வரும் பிரதேச நோக்கிலான ஆய்வுப் போக்குகளும் இதற்கு வழியமைத்துள்ளன.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றம் பற்றி இதுவரை ஆராய்ந்துள்ளோர் பலரும் இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகிய மூவரையுமே முன்னோடிகளாக முதன்மைப்படுத்தி வந்துள்ளனர். இம்மூவரதும் கதைகள் பெரும்பாலும்

- (i) வரலாற்று இதிகாச சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன.
- (ii) தனிமனித அவலங்களையும் உணர்வுகளையும் (சமூக யதார்த்தச் சூழலின்றி) வெளிப்படுத்தின.
- (iii) மனோரதியப் பாங்கில் அமைந்திருந்தன.

நிலைமை மேற்கூறியவாறாக, அண்மைக்கால ஆய்வுகள் மேற்கூறிய முன்னோடிகளுக்குச் சமாந்தரமாக வேறுசில எழுத்தாளர்களை (எ-டு : “ஆனந்தன்” “சுயா”) இனங்காட்டுகின்றன. இவர்களது படைப்புக்கள் சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகள் சிலவற்றை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, இத்தகையவருள் ஒருவரான “ஆனந்தன்” 1939 யிலேயே முற்போக்கான சிந்தனையோடு

சாதிப் பிரச்சினையின் கொடுரத்தை நன்கு படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். இந்த மண்ணின் பிரச்சினையை மண்வாசனையோடு முதன்முதல் எழுதியவர் “ஆனந்தன்” எனலாம். ஆக, இங்கு நாம் நினைவுகூர வேண்டியது யாதெனில் இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகியோரின் சிறுகதைப் போக்கிற்குச் சமாந்தரமாக சமூக நோக்கும் யதார்த்தப் பாங்கும் கொண்ட இன்னொரு போக்கு சமகாலத்தில் நிலவிவந்துள்ளது என்பதே.

இதே காலப்பகுதியில் முப்பதுகளளவில் மலைநாட்டிலும் சிறுகதைக்கான ஆரம்ப முயற்சியொன்று மின்னல் கீற்றுப்போல தோன்றியது. கோ.நடேசஜயர் மலைநாட்டுத் தொழிலாளர் பற்றி ஓரிரு கதைகள் எழுதியதாக அறிய முடிகின்றது. (எ-டு : திரு. இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்) ஆயினும் அவரது முயற்சியும் அதன் தொடர்ச்சியும் (கே.கணேஸ் ஓரிரு கதைகள் எழுதியிருப்பினும்) தொடர்ந்து பரந்து ஒளிவீசியதாக (இன்று வரையான ஆய்வின்படி) கூறமுடியாதுள்ளது.

இனி, நாற்பதுகளுக்கு வருவோம். மறுமலர்ச்சிக் காலகட்ட எழுத்தாளர்கள் மீண்டும் எமது கவனத்திற்குட்பட வேண்டியவர்களாகின்றனர். இவர்கள் நவீன கவிதை வளர்ச்சிக்கு ஒப்பாக ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கும் முக்கியமான பங்களிப்புச் செய்தவர்களாகின்றனர். முன்னர் “ஆனந்தன்” முதலானோர் அமைத்த பாதையை

அகலப்படுத்தி ஆழப்படுத்தி வைக்கின்றனர். இத்தகையவர்களுள் அ.செ.முருகானந்தன், வரதர், அ.ந.கந்தசாமி, சொக்கன், தாழையடி சபாரத்தினம், கனக செந்திநாதன் என நாம் நன்கறிந்தவர்களோடு இதுவரை நன்கறியப்படாத முக்கியமான சிலரும் (எ-டு : கு.பெரியதம்பி) அடங்குவர். இவர்களது கதைகளுடாக, தமிழ்ச் சமூகம் நவீன நாகரிகத்திற்கு முகங்கொடுப்பதும் (நவீன நாகரிகத்தின் குறியீடாக மோட்டார் வண்டியின் வருகை, தேர்தல் முறை, அரசு உத்தியோகம், நகர உருவாக்கம், பணத்தின் ஆதிக்கம்) சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகளும் (சாதி, சீதனம், கோயில் வரி) சிறுகதைப் பொருளாகின்றன. இப்போதுதான் ஈழத்து எழுத்தாளரது சிறுகதை மெல்ல மெல்ல ஈழத்து மண்ணுடன் சுவறத் தொடங்கியது. இவ்வாறு மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் அமைத்த தளமே அறுபதுகளில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் கம்பீரமாக நடந்து செல்ல வாய்ப்பளித்தது என்பது குறிப்பிடற் பாலது.

இதுவரை கவனித்த சிறுகதை வளர்ச்சிப் போக்குகள் பிரதானமாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தினை மையமாகக் கொண்டே காணப்படுகின்றன. இது காரணமாக ஏனைய பிரதேச இலக்கிய வளர்ச்சி அன்றைய யாழ்ப்பாண ஆய்வாளர்களினால் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டு விட்டது என்று விசனிக்கும் ஆய்வாளர் எம்மிடையே உள்ளனர். அத்தகைய விசனத்தில் அர்த்தமெதுவு மில்லை. உண்மை நிலைவேறு. ஈழத்தில் நவீனத்தன்மை (Modernity) யின் வரவு எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் ஒரே காலத்தில் ஏற்படவில்லை. வெவ்வேறு காலப் பகுதிகளிலே ஏற்பட்டது. நவீனத்தன்மை ஏற்பட்ட பின்னர் அசமத்துவ வளர்ச்சி நிலையே காணப்பட்டது. நவீனத்தன்மை யாழ்ப்பாணத் திலே முதலில் ஏற்பட்டமையால் நவீன

இலக்கிய வளர்ச்சியும் அங்கே முதலில் ஏற்பட்டிருந்தது. அது பற்றிய ஆய்வுகளும் முதலில் இடம் பெற்றன. அத்தகைய ஆய்வுகளிலே ஈடுபட்டோர் (ஏனைய பிரதேசங்களின்) அசமத்துவ வளர்ச்சிநிலை காரணமாகவும் நவீன இலக்கிய ஆக்கங்கள் பத்திரிகைகளிலே வெளிவந்தமை தவிர நூற்றொகுப்புகளாக வெளிவராத காரணத்தினாலும் ஏனைய பிரதேசம் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஆரம்ப நிலையில் கவனஞ் செலுத்தினாரல்லர் நிற்க, நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியிலேயே மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் சிறுகதை இலக்கிய முயற்சி கால்கொள் கின்றது. முதலில் சா.இ.கமலநாதன் (வித்துவான் சா.இ.கமலநாதன்), சிவா (வ.சிவசுப்பிரமணியம் ஆசிரியர்), புரட்சிக்கமால் ஆகியோரும் (இவர்கள் சில கதைகளே எழுதியுள்ளனர்) பின்னர் அருள் செல்வநாயகம், பித்தன் ஆகியோரும் சற்றுப் பின் அப்துல்ஸமது, செ.இராசதுரை, எஸ்.பொ.நவம், அன்புமணி, தங்கன், ஆ.பொன்னுத்துரை முதலானோரும் இம் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்.

மேற்குறித்த மட்டக்களப்பு பிரதேச எழுத்தாளர்கள் பித்தன், எஸ்.பொ.நீங்கலாக ஏனையோரது படைப்புக்களை நுணுகிநோக்கும் போது அவற்றிலே இருவேறு பாணிகள் இழையோடுவதை அவதானிக்கலாம். ஒன்று, “கல்கி” பாணி. மற்றொன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பாணி. இவ்விருவகைப் பாணி சார்ந்த படைப்புக்களிலும் தமிழக, இந்தியச்சூழலே இடம்பெற்றிருந்தன. ஈழத்துப் பின்னணியிலே எழுதினாலும்கூட, அவை (ஈழத்துப் பத்திரிகைக் காரரினாலே) மாற்றத்திற்குள் ளாகின. இவ்விடத்தில் அப்துல்ஸமதின் நினைவலைகள் நினைவிற்கு வருகின்றன.

“அப்போது கதைகள் இந்தியப் பின்புலத்தில் இந்திய, தமிழ் மக்களது வாழ்க்கைப் பின்னணியில் எழுதுவதே வழக்கமாக இருந்தது. நான் இந்தக் கதை நிகழிடங்கள், கல்முனை, திருகோணமலை என்றும் நூர்ஜஹானின் தந்தை போடியார் இப்றாஹீம் என்றும் மற்றும் காரியாலயம், லிகிதர், மாவட்டம் என்ற சொற்பிரயோகங்களும் கதையில் வந்தன. ஆனால், பிரசுரமான கதையில் கதை நிகழிடங்கள் செங்கல்பட்டு, விந்தியமலை என்றும், ஜமீன்தார் இப்றாஹீம் என்றும், ஆபீஸ், குமாஸ்தா, ஜில்லா என்றும் சொற்பிரயோகங்கள் மாற்றப்பட்டன.” இலங்கைக் கதைகளின் தன்மை அப்போது எவ்வாறு இருந்தது என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணமாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட மட்டக்களப்பு பிரதேச எழுத்தாளரது சிறுகதைகளுள் பித்தன் கதைகள் தனித்துவமானவை. (1948 அளவிலே எழுதத்தொடங்கிய இவரது தொகுப்பு 1994இல் வெளிவந்தமை காரணமாக ஆய்வாளரது கவனத்திற்குட்படாதவர் பித்தன். இவர் கதைகள் பற்றிய விரிவான ஆய்வு பண்பாடு - 15, 1997 இதழில் இக்கட்டுரை யாளரினால் எழுதப்பட்டுள்ளது), பின்வரும் விதங்களில் விதந்துரைக்கப்படவேண்டியவை. (அ) மட்டக்களப்பு பிரதேச மக்களது பிரச்சினைகள் முக்கியமானதொன்றான ஏழ்மை இவர் கதைகளுடாக சிறப்பாக வெளிப்படு கின்றது. (ஆ) முஸ்லிம் மக்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் முதன் முதலாக இவர் கதைகளுடாக தத்ரூபமாகவும் துணிகரமான முறையிலும் (எ-டு : பாதிக்க குழந்தை) வெளிப்படுகின்றன. (இ) (முஸ்லிம்) பெண்களது நுண்மையான மன உணர்வுகள் திறம்பட வெளிப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு நோக்கும் போது யாழ்ப்பாண மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரது ஆரோக்கியமான போக்கு மட்டக்களப்பிலே

பித்தனது எழுத்துக்களினூடாகவே புலப்படுகின்றது எனலாம்.

எஸ்.பொ.ஈழத்தின் பல்வேறு பிரதேச மக்களது வாழ்வினையும் மண்மணம் கமழ தமது சிறுகதைகளுடாக பதிவு செய்தவர். அத்துடன் பரிசோதனை முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டவர்.

திருகோணமலைப் பிரதேசமும் நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியிலேயே சிறுகதையுலகினுள் பிரவேசிக்கின்றது. வ.அ.இராசரத்தினத்தினூடாக, முதன் முதலாக முதார்க் கிராம விவசாயி களின் வாழ்வு இலக்கியமாகியது. தவிர, பின்வரும் விடயங்கள் விரிவான ஆய்விற்குப் போது தான் இக்கட்டுரையின் நோக்கம் முழுமையடையும் என்று கருதுகின்றேன்.

(அ) “ஈழகேசரி” யில் லலிதா, சாவித்திரி, ராஜேஸ்வரி, வஸந்தா, லேகினி, பிரேமா, கமலம், கோணேசப்பிள்ளை முதலான பெயர்களில் பலர் சிறுகதை உள்ளதாகத் தெரிகின்றது. இவர்களுள் பெண் எழுத்தாளா யாவர்? அவர்கள் எழுதியவை யாவை?

(ஆ) திருகோணமலையிலிருந்து நாற்பதுகளின் இறுதியளவில் அ.செ.முருகானந்தம் நடத்திய “எரிமலை” சிறுசஞ்சிகையில் சிறுகதை எழுதியோர் யாவர்?

(இ) நாற்பதுகளின் இறுதியிலே மண்டூரிலிருந்து வெளியான “பாரதி” சிறுசஞ்சிகைப் போட்டி யொன்றினை நடத்தியுள்ளது. இதில் பங்குபற்றியோர் யாவர்? இச்சஞ்சிகையில் எழுதிய எஸ்.எம்.ராஜ், பாஞ்சாலி, கிரிஜா என்போர் யாவர்?

(ஈ) நாற்பதுகளின் இறுதியளவில் புரட்சிக்கமால் எழுதிய இரு சிறுகதைகள் புரட்சிகரமான போக்குடையன. அயல்வீட்டிலுள்ள (சுகோதர

(முறையான) இளைஞனொருவனை சமூக எதிர்ப்பிற்கு அஞ்சாது திருமணம் செய்யும் ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணையும், பொருந்தாத மணங்காரணமாக கணவனைக் கொலை செய்யும் ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணையும் அக்கதைகளிலே சந்திக்கின்றோம். புரட்சிக்கமால் பல சிறுகதைகள் எழுதியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவை பற்றிய விபரம்?

எவ்வாறாயினும், ஐம்பதுகளின் ஆரம்பமளவிலேயே ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி ஆழத்தையும் அகலத்தையும் பரவலான நிலையையும் எட்டியுள்ளமை. முற்கூறியவற்றிலிருந்து புலப்படுகின்றது. இதுவரை கூறியவற்றைத் தொகுத்து நினைவுகூரும் போது,

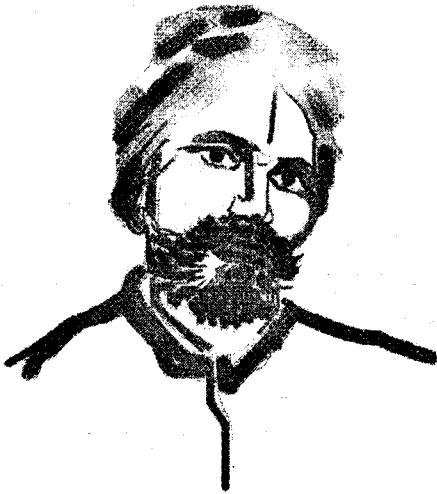
(அ) முப்பதுகளளவிலே இலங்கையர்கோன முதலானோரின் சிறுகதைப் போக்கிற்குச் சமாந்தரமாக இன்னொரு போக்கு நிலவி வந்துள்ளமையும்,

(ஆ) மறுமலர்ச்சிக் காலகட்ட எழுத்தாளர் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்களிப்பு செய்துள்ளமையும்,

(இ) நாற்பதுகளின் பிற கூற்றிலேயே மட்டக களப்பு, திருகோணமலைப் பிரதேசங்களில் சிறுகதை முயற்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளமையும்,

(ஈ) ஆய்விற்குட்பட வேண்டிய வேறு முக்கிய விடயங்கள் உள்ளமையும் தெளிவாகின்றன.

ஆயினும், ஐம்பத்தைந்தளவில் மேற்கூறிய நிலைப்படு வளர்ச்சி கண்ட ஈழத்துச் சிறுகதை பக்குவ நிலை எய்துவது அறுபதுகளிலாகும். அது ஒருபுறம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாடுகளினாலும் மறுபுறம் மு.தளையசிங்கம் போன்ற எழுத்தாளர் ஒருசிலரினாலும் ஏற்பட்டமை நினைவு கூறத்தக்கது.

என். சீனிவாசன்

ஷாராஜ்

பாட்டுத் திறந்தால் வையத்தை வாழ்வாங்கு வாழவைத்த கவிஞர்

பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம்

: வி. பி. சந்திரம் :

சமுதாய மாற்றங்களுக்கும் உன்னத சமுதாய அமைப்பு வெற்றி காண்பதற்கும் கலை, இலக்கியம் இன்றியமையாத உயர்ந்த சாதனங்கள். மக்களின் கருத்தோட்டங்களை நல்ல முறையில் விரிவிட வேகமாய் உருவாக்க நாடகம் மிகச் சிறந்த கருவி என்றால் அதைவிட உயர்ந்தது கருத்தோட்டம் மிக்க திரைப்படக் கலையாகும். இவ்வாறு மலர்ந்த திரைப்படக்கலை உலகில், பேரும் புகழும் பெற்ற கவிஞர்களில் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் போன்ற சமூக மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கிய மக்கள் கவிஞரை, புதிய சமதர்ம சமுதாய இலட்சியக் கவிஞரை நாம் கண்டதில்லை.

மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் தஞ்சை மாவட்டம், பட்டுக்கோட்டை வட்டம், செங்கப்படுத்தான்காடு என்னும் கிராமத்தில் அருணாசலம்பிள்ளை - விசாலாட்சி அம்மையார் தம்பதிகளுக்கு இளைய மகனாகப் பிறந்தார். சதாரண உழவர் குடும்பத்தில் பிறந்த இவர் பட்டப்படிப்பு பயின்றவரல்ல சாதாரண பள்ளிப் படிப்புத்தான் பெற்றிருந்தார். மக்கள் வாழ்க்கை

என்னும் அனுபவப் பள்ளியில் கற்று மக்கள் கவிஞராகத் திகழ்ந்தார். இதனால்தான் மார்க்சிம் கார்க்கியுடன் ஒப்பீட்டுப் பார்க்கிறார் ப.ஜீவானந்தம் (ஜீவா).

புத்தக அறிவு புட்டிப்பால் போன்றது. அனுபவ அறிவு தாய்பாலுக்கு ஒப்பானது. பட்டுக்கோட்டை விவசாயத் தொழிலாளி, ஏழை விவசாயி, பாட்டாளி ஆகியவர்களில் ஒருவராக வாழ்ந்து அடிப்பட்டு அனுபவ அறிவு பெற்றவர். அடிப்படைப் பெரு மக்களின் அனுபவப் பெருஞ் செல்வனான மார்க்சிம் கார்க்கியைச் சோவியத் யூனியன் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதும் 'மக்கள் கலைஞன்' என்று உச்சியில் தாக்கி வைத்து மெச்சுகிறது. அதுபோல பட்டுக்கோட்டை 'மக்கள் கவிஞர்' என்று தமிழ் கூரும் நல்லுலகம் வாயாரப் புகழ்ந்து பாராட்டுகிறது' என்பது ஜீவாவின் கருத்து.

தமிழ் மக்களின் அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரிய கவிமாய் விளங்கிய இவர் 13-04-1930 இல் பிறந்தார். கவிஞருக்கு இளம் பிராயத்திலேயே கவிபுனையும் ஆர்வம் அதிகமாக இருந்தது. தனது பத்தொன்பதாவது வயதிலேயே கவிதை இயற்றும் திறனும் படைத்திருந்தார். அதேசமயம் நாடகக் கலையில் மிகுந்த ஆர்வமும், விவசாய இயக்கத் தின்பால் அசைக்க முடியாத பற்றும் அவர் நெஞ்சில் குழிகொண்டிருந்தன.

உழவர்கள் படும் துயரத்தைக் கண்டு உள்ளம் உருகினார். நிரந்தர அனுதாபத்தை அவர்களின் மீது ஆழப் பதித்திருந்தார். இதன் பயனாய் தஞ்சை மண் தந்த வீரத்தியாகிகள் சிவராமன், இரணியன் ஆகிய இன்னுயிர் தோழர்களுடன் தோளுடன் தோள் சேர்ந்து விவசாய இயக்கத்தைக் கட்டிவளர்க்க முனைப்புக் காட்டி தீவிரமாய்ப்

பங்கெடுத்தார். இதன்மூலம் தன்னை ஒரு போராட்ட வீரனாகவும் இனங்காட்டிக் கொண்டார். தோழர் பி.சீனிவராவ் தலைமையின் கீழ் சிறப்புடன் இயங்கிவந்த தமிழ்நாடு விவசாயிகள் சங்கம் 1955 ஆம் ஆண்டு திண்டுக்கல்லில் நடாத்திய மாநில விவசாயிகள் மாநாட்டில் 'கண்ணின் மணிகள்' என்ற நாடகத்திற்கு உணர்ச்சிமிக்க பாடல்களை இயற்றிக் கொடுத்தார். அத்துடன் அதேநாடகத்தில் நடிக்கப் பாலசந்திரனுடன் சேர்ந்து நடித்துப் பெரும் பாராட்டுதலையும் பெற்றார்.

அந்நிய ஆங்கில ஆட்சியை வீழ்த்தவும், நாட்டின் அடிமை விலங்கு அறியப்படவும் போராடியவர் மகாகவி பாரதி. விடுதலை வேட்கையை ஆழமாய்த் தாண்டி சிறந்த மக்கள் இலக்கியம் படைத்தார் பாரதி. நாடு விடுதலை பெறுவதற்கு முன்பே சுதந்திர கீதம் பாடியவர் பாரதி. விடுதலை பெற்றபின் சமதர்ம கீதம் பாடியவர்கள் பாரதிதாசனும், பட்டுக்கோட்டையு மாவார். பட்டுக்கோட்டையாரின் பாடல்கள் பலவும் 1952க்கும் 1960க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மலர்ந்தவையாகும். மார்க்சிய சிந்தனையில் இயக்கத்துடன் சேர்ந்து வாழ்ந்தமையால் அவருடைய கவிதைகளில் பொதுவுடமைக் கருத்துக்கள் மேலோங்கி இருந்தன.

தாய்நாடு பலதீயாகங்களைக் கண்டு பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பறிக்க நாட்டின்அகமும் புறமும் சில சமூகத் துரோகிகள் திட்டமிட்டு முயன்றனர். மக்களின் வாழ்வைச் சிதைத்து, யுத்த பீதியை உண்டாக்கி, உலக சமாதானத்தைச் சீர்குலைக்கவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. அதே வேளை இத்தகைய நாச சக்திகளை அம்பலப்படுத்தி நல்வாழ்வுக்காகவும் உலக சமாதானத்தை நிலை நிறுத்தவும் மக்கள் போராடி வந்தனர். இச் சூழலில்தான் பட்டுக்கோட்டையின் பாடல்கள் தமிழ்த் திரைப்பட உலகில் இசையுடன் முழங்கியது. இதை நினைக்கும் போது மக்கள் கவிஞரின் தொண்டு எத்துணை சிறப்புடையது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மக்கள் கவிஞர் 1959 ஆம் ஆண்டு தனது 29 வயதில் மரணத்தைத் தழுவிக் கொண்டார். பட்டுக் கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. ஆனால் பட்டுக் கோட்டையின் கீதங்கள் தமிழ் மக்களின் வாழ்வில் பிணைந்து,

இது ஒலியாய்த் திகழ்ந்து, திரையிலும் மக்கள் நாடிலும் தவழ்ந்து தொடர்ந்து ஒலித்து வருகின்றன.

'திருடாதே' என்ற படத்தில்.....

'திருடனாய்ப் பார்த்து திருந்தாவிட்டால்

திருட்டை ஒழிக்க முடியாது'

என்ற வரிகள் யதார்த்தமான நிலையை எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இவருடைய பாடல்கள் அரசியல், சமூகம், காதல், பல்சுவை எனப் பல்வேறு வகைப்பட்டனவாக அமைந்துள்ளன. மக்கள் கவிஞரின் இலட்சியப் பிடிப்பும் கவித்திறனும் கவிதைகள் மூலம் சிறப்பித்துக் காட்டப்படுகின்றன.

தஞ்சை மாவட்டம் கல்யாணசுந்தரம் என்ற பெயர் பூண்ட இரு பெரியார்களைத் தந்துள்ளது என்பர். ஒருவர் வி.கல்யாணசுந்தரனார் (திரு.வி.க) மற்றொருவர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம். இவர் சில ஆண்டுகளே தமிழிலகை ஆண்டு சூறாவளிபோல் நம்மையெல்லாம் ஆட்டிப்படைத்தார். அத்துடன் இராமலிங்க அடிகளாரையும் கார்ல் மார்க்சையும் ஒன்றாக்கிய கருத்தோடு மக்களின் வாழ்க்கையை இயக்கினார். மேலும் பாரதி பாரதிதாசன் வழிவந்து கார்ல் மார்க்ஸ் தத்துவத்தில் நிலைகொண்டு, மக்களின் இயக்கத்தைத் தமது பாட்டுத் திறத்தாலே பாலித்தார். தமிழ் மொழியிலே உழைப்பாளிகளின் குரலை, சினிமாக்கலைத் துறையில் இயக்கத்தில் வீறடையச் செய்தார். இவரிடத்தே தன்னடக்கம், எளிமை, புலமை, மக்கள் பற்று, இயக்கத்தோடு ஒன்றிய நிலை, பொருளை விரிய ஆயும் நோக்கு, தமிழ் மொழியின் இசையுத்தை நுகர்ந்து வெளியிடும் திறன் என்பன காணப்பட்டன.

பாட்டின் திறத்தாலே வையத்தைப் பாலிக்கப் பிறந்தவர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம். மக்கள் கவியாக விளங்கி ஏழை எளிய மக்களுக்காகவே பாடிய கவிஞர். மக்கள் படைத்த எல்லாக் கலைகளும் மக்களின் மேம்பாட்டுக்கே உரியவை. உண்டு கொழுத்து வந்த ஒரு சில சுரண்டல்காரர்களின்

கைளில் அரிய உயரிய பாட்டுக்கலை சிக்கித் தவிர்த்தபோது வீராவேசத்தோடு பாரதியும் பாரதிதாசனும் மீட்டுக் கொணர்ந்து முன்னெடுத்துச் சென்றார் பட்டுக்கோட்டை அவ்வப்போது இயற்றிவந்த கருத்துச் செறிவும், கற்பனை உரமும் படைத்த பல பாடல்களை 'ஜனசக்தி' பத்திரிகை மகிழ்ச்சியோடு வெளியிட்டு கவிஞருக்கு உற்சாகமூட்டி வந்தது. 'ஜனசக்தி' அளித்த இத்தகு ஆதரவு கவிஞரைத் தமிழ்த் திரைப்பட உலகம் வரவேற்க வைத்ததெனலாம். 1951 ஆம் ஆண்டில் 'படித்த பெண்' எனும் திரைப்படத்திற்கு முதல்முதலாகப் பாடலை இயற்றித் திரைப்பட உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தார். திரைப்பட உலகில் இவரது பாடல்களுக்குத் தனிப்புகழ் ஏற்பட்டு, குறுகிய காலத்திலேயே நாடெங்கிலும் அவர் பெயர் பரவத்தொடங்கியது.

தோழர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் பல்வித இடுக்கண்களுக்கிடையேயும், சுயமுயற்சியாலும், இலட்சியத் தெளிவாலும் திரைப்பட உலகின் வாயிலாய் உன்னத நிலையினை எட்டிப்பிடித்து முன்னுதாரணமாய் விளங்கினார். இவ்வாறு உயர்ந்த அவர், எந்நாளிலும் விவசாய இயக்கத்தையும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் மறக்கவில்லை. தான் ின்பற்றி வந்த கட்சியின் இலட்சியத்தை உயர்த்திப் பிடிக்கும் வகையில் கலை வளர்ப்பதில் சலியாது பாடுபட்டார்.

தோழர் ஜீவாவின் பாடல்கள் முற்போக்கு ஏடுகளிலும், நாடக அரங்குகளிலும் ஏறி மக்களை விழிப்புறச் செய்தன. திரையுலகப் பாடல்களோ கறைபட்டிருந்தன. அந்நேரத்தில் திரையுலகின் குறை நீங்கவும், மக்கள் நெஞ்சம் நிறைவுறவும், வியத்தகு செந்தமிழில் வெல்லத் தென்பாங்கின் வில்லோசை மிக்க ஒரு நல்லோசை எழுந்தது. அந்தச் சொல்லோசையால், வீழ்ச்சியுற்ற நெஞ்சங்கள் எழச்சி பெற்றன. தாழ்வுற்ற தலைகள் நிமிர்ந்தன. தமிழகத்தின் ஏழை உழைப்பாளிகளும், அறிவால் உழைக்கும் இடைநிலை மக்களும் தங்களுக்காகத் திரையுலகிலே குரல் கொடுத்துத் தங்கள் வாழ்வை மேம்படுத்த முன்னின்ற ஒருவரைக் கண்டனர். அச்சிறப்புக்கு உரியவர் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம்.

'தனியுடமைக் கொடுமைகள் தீர

தொண்டு செய்யடா'

என்றும்

'காயும் ஒரு நாள் கனியாகும் -நம்

கனவும் ஒரு நாள் நனவாகும்

காயும் கனியும் விலையாகும்'

என்று நம்பிக்கையை ஊட்டினார்.

குறுகிய நோக்கின்றிப் பரந்த உலகளாவிய நோக்கில் அவர் எண்ணம் வியாபித்திருந்தது.

'உழைப்பை மதித்துப் பலனைக் கொடுத்து

உலகில் போரைத் தடுத்திடுவோம்!

அண்ணன் தம்பியாய் அனைவரும் வாழ்ந்து

அருள் விளக்கேற்றிடுவோம்'

என்று அன்புணர்வோடும், உண்மையுணர்ச்சி யோடும் திரையுலகின் வழியாக உரத்த குரலை எழுப்பினார்.

'வாளும் தீடமுடைய தோளும் துணையிருக்க யார்க்கும் உலகில் அஞ்சிடேன்'

என்று உலகமக்கட்காகவே உணர்ச்சிப் பீழம்பானார். மறைந்து கொண்டிருந்த தமிழ்த் தென்பாங்கு, சீந்து, இலாவணி போன்ற நாட்டுப் பாடல்களின் கூட்டிசைக்குப் புத்துயிருட்டத் திரையுலகில் தனக்குக் கிடைத்த பத்தாண்டெல்லையில் மற்றவர்கள் நாற்றாண்டெல்லையில் செய்ய முடியாத சாதனையை இளம் வயதிலேயே செய்து காட்டினார்.

கருத்துப் புதுமையும் - இசைப் பழமையும், காலத்தின் குரலும் இணைந்து பிணைந்த கவிஞரின் திரையிசைப் பாடல்கள் ஒலித்தட்டுகளிலும் வானொலியிலும் இசைத்து, மக்களை இசைவித்தது. பட்டுக் கோட்டையாரின் கவிதைகள் ஏட்டில் சிறப்புறும் இலக்கியமாகிக் காட்டும் எண்ணத்தில் நியூ சென்சரி புக்ஹவுஸ் 1965 மேயில் முதற்பதிப்பை வெளிக் கொணர்ந்தது. இத் தொகுப்பை திரு.பி.இ.பாலகிருஷ்ணன் தொகுத்திருந்தார். இந்நூலின் பன்னிரண்டாம் பதிப்பு 1989இல்

வெளிவந்தது. இவற்றைவிட வேறும் பலரும் பட்டுக் கோட்டையாரின் பாடல்களைத் தொகுத்து நூலாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர்.

இரண்டு துறைசார் அறிஞர்கள் பட்டுக் கோட்டையாரின் பாடல்களை ரசித்து தமது ஆய்வுகளை வழங்கியுள்ளார்கள். ஒருவர் தோழர் ப. ஜீவானந்தம் (ஜீவா) மற்றவர் குன்றக்குடி அடிகளார்.

பல்கலைச் செல்வர் தோழர் ஜீவா மக்கள் கவிஞரைப் பற்றி கூறிய கருத்துக்களை நோக்குவோம். 'கவிஞர் தமது பாட்டுத் திறத்தாலே இரண்டொரு ஆண்டுகளுக்குள் தமிழ்ப் பெருமக்களை ஆட்டிப் படைத்துவிட்டார். மக்கள் கோணத்திலிருந்து பார்த்தால் 'இன்ப உருவெடுப்பது கவிதை' என்ற கவிமணியின் வாக்குக்குப் பட்டுக் கோட்டையின் பாடல்கள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன. பாட்டின் இன்பத்தைப் பற்றி பட்டுக்கோட்டை.....

'எத்தனையோ இன்பம் இந்த நாட்டிலே உண்டு.

அத்தனைக்கும் பெரிய இன்பம் பாட்டிலே உண்டு' இந்த இரண்டு வரிகளிலும் உணர்ச்சி பொங்கி வழிய அவர் வெளியீட்டுள்ள உண்மை, பாட்டால் அவர் அனுபவித்த இன்பத்தையும் பாட்டால் மற்றவர் அனுபவிக்க அவர் விரும்பிய இன்பத்தையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. பொதுமக்கள் வாழ்வில் அவருக்குக் கிடைத்த தெள்ளிய அனுபவமும், பாட்டின் பத்தில் அவருக்கிருந்த அழத்தமான ஈடுபாடும் அவர் பாடல்களில் எல்லாம் உள்ளீடாக விளங்குவதைக் காணமுடியும்.

பட்டுக்கோட்டையின் பாடல்களில் நான் மிகச் சிறந்த இரண்டு கூறுகளைக் காண்கிறேன். ஒன்றுநாடோடிப் பரம்பரை (Folk Tradition). அதாவது வழிவழி மரபு. மற்றொன்று நவீன முறையில் வெளியிடுதல் (Modern Expression). வழிவழி மரபையும் நவீன உணர்வையும் இணைத்து பாட்டுத்திறன் காட்டுவது இன்று மிக மிக முக்கியம் மிக மிகத் தேவை. நிலப்பிரபுத்துவச் சமுதாயத்திலிருந்து விஞ்ஞானமும் தொழில் நுட்பமும் மலிந்த தற்கால நாகரிகத்திற்கு முன்னேறிச் செல்லும்

மக்களுக்கு இந்த வழி அதிமுக்கியமானது. நமது நாடும் - பாரதமும் தமிழகமும் - பிற்போக்கைத் தேய்த்து முன்னேற்றத்தில் வளரத் துடிக்கும் நாடுதான். இந்த வளர்ச்சி நமது இலக்கியத்திலும் முதலிடம் பெற வேண்டும் எனச் சொல்லத் தேவையில்லை.

சராசரி மனிதனின் சாதாரண விருப்பு வெறுப்புக்களையும் மன அசைவுகள் உணர்ச்சிப் பெருக்குகளையும் எளிமையாக நேர்ப்பாங்காக உயிர்த் துடிப்பாகச் சொல்லும் மரபே நாடோடி மரபு. இதில் சிக்கலான கருத்துக்களுக்கும், உருவங்களுக்கும் இடமில்லை. எளிய விவசாய நாகரிகத்தின் அடிப்படையான உணர்வுகளை வெளியிட்டு வந்திருப்பதையே இந்த மரபில் பார்ப்பீறோம்.

சிக்கல் நிறைந்த நிகழ்கால வாழ்க்கைத் தோற்றத்தை மிகச் சாதாரண கண்ணோட்டத்தில் வைத்துக் கூறுவதும், கேட்பவரின் நெஞ்சை உடனடியாகக் கவரும் விதத்தில் நேரான வழி வழியான ஆற்றலோடு வெளியிடுவதும் நாடோடி மரபின் இரட்டைக் கூறுகள். நம் நாட்டில் குருதேவர் தாகூரும், கவியரசன் பாரதியும், உயர்ந்த தத்துவக் கருத்துக்களை இலட்சிய நாட்டங்களை நாடோடி மரபு மணம் வீசும் விதத்தில் பொழிந்திருக்கிறார்கள். லோக்கா, பப்புலோ நெருடா, ஆல்பர்ட்டா, ஹிக்மத் போன்ற மேல் நாட்டுக் கவிஞர் பெருமக்கள் நவீன முறையில் நாடோடி மரபை வளப்படுத்தி மக்கள் கவிஞர்களாகப் பொலிகிறார்கள். பட்டுக்கோட்டை காலக்குரலின் இந்த நாடோடி மரபுக்குத் தனி முத்திரை வைத்து ஒளிவிடுகிறார், என்கிறார் ப.ஜீவானந்தம் (ஜீவா).

நாடகம், அதைவிடத் திரைப்படம் இன்று பென்ணம் பெரும் நகரத்திலிருந்து, சின்னஞ்சிறு பட்டி தொட்டிவரையுள்ள மக்களில் உள்பகுதியினரையும் இழத்தக் குவிக்கும் பிரச்சாரப் பேராற்றல் வாய்ந்த கலைக்கருவி. பட்டுக்கோட்டையின் பாடல்கள் இந்தத் திரைப்பட உலகில் சுவையிலும் பாணியிலும் தன்னிகரில்லாதவையாகத் திகழ்கின்றன.

பாரதியின் மேல் கொண்டிருந்த அளவற்ற மதிப்புக் காரணமாக அவரைப் பற்றியும்

பட்டுக்கோட்டை பாடல்கள் தந்துள்ளார். அஞ்சா நெஞ்சனாகவும், அறிவின் பிழம்பாகவும், எண்மசையும் ஒலியும், எதிரொலியும் எழுப்பும் வெற்றி முரசாகவும் பாரதியைப் பட்டுக்கோட்டை காண்கிறார்.

'வீரமும் நெஞ்சந்தனில்
ஈரமும் வேண்டுமென்றான்
வேற்றோரைக் கண்டஞ்சுவோர்
வீணரென்றே புகன்றான்
சோர்வகற்றி யாவரும்
ஓர்முகமா யெழந்தால்
சூழும் அடிமை இருள்
சொல்லாமல் ஓடும் என்றான்'

'பாதகம் செய்பவரைப்
பாட்டாலே உழிந்தான்
பஞ்சைகளின் நிலையைப்
பார்த்து உள்ளம் நெகிழ்ந்தான்
பேதங்கள் வளர்ப்பவரைப்
பித்தரென்றே இகழ்ந்தான்
பெண்மையை, சக்தியை
உண்மையைப் புகழ்ந்தான்'

அவர் பாரதிக்குப் பாமாலை சூட்டுவதன் மூலம், அவர் தமக்கு உகந்த வழி என்பதையும் நமக்குப் புலப்படுத்துகிறார்.

உழவர் பெருமக்களின் இரங்கத்தக்க நிலைமைக்கும் குறை தீர்க்கும் கோரிக்கைக்கும் கோரிக்கை வெற்றி காண்போருக்கும் பட்டுக்கோட்டை தீப்பொறி பறக்கக் குரல் கொடுக்கிறார்.

'தேனாறு பாயுது செங்கதிர் சாயுது
ஆனாலும் மக்கள் வயிறு காயுது
மானே இந்த நாட்டில் வகையான மாறுதல்
வந்தாலன்றி ஏது நீதிகள்?
உழவனும் ஓயாத உழைப்பும் போல் நாமே
ஒன்றுபட்டு வாழ்க்கையில் என்றமிழ்ப்போம்'

குன்றக்குடி அடிகளார் பட்டுக்கோட்டையின் கவிதைகளை படித்துச் சுவை கண்டவர். அவர்

கூறும் கருத்துக்களை நோக்குவோம். நல்ல பல கவிஞர்கள் தோன்றி வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். அவ்வாறு வாழ்ந்து வரலாறு முடித்த ஒரு சிறந்த கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம். நஞ்சை கொழிக்கும் தஞ்சையைச் சார்ந்த இவர் சமுதாயத் துறையில் முற்போக்குக் கருத்தினர். எளிய வாழ்வின், முகமன் கூறாமல் உள்ளதைச் சொல்பவர். வளங்கள் பலவற்றைச் சுவைத்தறியாதவர். இவருடைய பாடல்கள் இசைப் பாடல்களாகவே வெளிவந்துள்ளன. அதிலும், பெரும்பாலும் கிராமியப் பண்பையும், பண்ணையும் தழவி வந்துள்ளன. உருவங்களைக் காட்டாமல் உணர்ச்சிகளைக் காட்டுகிறார். கிராமத்து சாதாரண மனிதனின் மொழியில் பேசுகிறார். பாடல்கள் எளிய நடையில் இருந்தாலும், கருத்தாலும் அவை ஆழமாக இருக்கின்றன. கவிதைகள் சிந்தனைக் கீனியனவாக வாழ்வுக்கு வளமுட்டுவனவாக இருக்கின்றன. பல்வேறு கவிதைகளில் வேற்றுமைகளை விலக்கி ஒற்றுமையை உருவாக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார். இவரது கவிதையில் உவமைநயம் இருப்பது படித்து இன்புறத்தக்கது. இக்கவிஞருடைய கவிதையாற்றலால் வேதனை கலந்த வியப்புணர்ச்சி மிகுகிறது. 'இரைபோடும் மனிதர்க்கே இரையாகும் வெள்ளாடே இதுதான் உலகம். வீண் அனுதாபம் கண்டு நீ ஒரு நாளும் நம்பிடாதே' என்கிறார். எளிய சொற்கள். ஆழமான பொருள், நினைத்து இன்புறத்தக்க உவமை - இக்கவிதை தான் பட்டுக்கோட்டையாரிடம் ஈடுபடுத்தி ஆற்றப்படுத்தியது என்கிறார் குன்றக்குடி அடிகளார்.

தனது 29 ஆண்டுவாழ்வில் 17 தொழில்களில் ஈடுபட்டு இறுதியில் கவிஞராக வெளிப்படுகின்றார். இத்தகு சிறந்த கவிஞரை தமிழ்நடை பெற்றெடுத்தது காலம் விளைத்த நற்பயிராகும். தமிழ் மொழியும் உலகமும் உள்ளளவும் தவமகன் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் புகழ்நிலை காலத்தால் மறையாது என்றும் நிலைத்து நிற்கும்.

* * *

பாரதி - 125

- மூர் -

நவீன தமிழிலக்கிய உலகில் பாரதியார் எல்லாத் துறைகளிலும் வழிகாட்டியாக விளங்குகின்றார். இதனை எவரும் மறுக்க முடியாது. குறிப்பாக தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்குக் கட்டியங் கூறியவர் எனக் கூறலாம். இன்று பாரதியார் பிறந்து 125 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இருப்பினும் தமிழ் நவீனமயமாகப் பின்புலத்தில் பாரதியார் இணையாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். இதற்கான தடங்கள் பன்முகரீதியில் விரிந்துள்ளன.

இன்று பாரதி ஆய்வுகள் 'பாரதியியல்' என்று தனித்து நோக்குவதற்கான ஒரு பெரும் ஆய்வுப் பரப்பாகவே கிளைவிட்டுள்ளது. வளர்ந்துவரும் ஆய்வுச் செல்நெறிகள் மற்றும் புதிய சிந்தனைகளின் தாக்கம் கூட பாரதியாரை பல்வேறு புதிய புதிய கோணங்களில் பல தளங்களில் பல நிலைகளில் வைத்துப் புரிந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களை வழங்குகின்றன. பாரதி நாற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இதில் வேகத்தையும் பல்பரிமாணங்களையும் காணலாம்.

பேராசிரியர் ந.மாணன் "பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் : ஒரு மொழியியல் நோக்கு" என்ற நூலை 1984இல் வெளியிட்டார். அதனை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டது. பின்னர் இந்நூல் 1999இல் இரண்டாம் பதிப்பாக தமிழ்நாட்டில் வெளிவந்தது. பாரதி பற்றிய நோக்கில் இந்நூல் தனித்துவமானது. மொழிச்சிந்தனைகள் என்ற அடிப்படையில் நோக்குவதற்கான முறையியல் கட்டமைப்பை முன்வைக்கின்றது. இந்த நூல் பற்றி சில மட்டங்களில் விமரிசனங்கள் இருந்தாலும்

நூலின் முக்கியத்துவத்தை ஏற்றுக்கொண்டவை யாகத்தான் அந்த விமரிசனங்களும் உள்ளன.

பாரதியை மொழிசார் சிந்தனையின் அகல்விரி தன்மைகளில் வைத்துப் பார்க்கும்போது பாரதியின் மொழி உணர்வு, பாரதியும் தமிழ் இலக்கணமும், மொழிமாற்றமும் பாரதியும், மொழி வளர்ச்சியும் பாரதியும் இந்தியாவுக்குப் பொதுப்பாறை போன்ற தலைப்புகளில் புரிந்துகொள்வதற்கான களங்களாக விரிந்துள்ளன. இத்தகைய நோக்கு முறைமை பாரதியியல் ஆய்வுச் செல்நெறியில் புதிய திருப்பமாகவே உள்ளது.

பாரதியின் 125வது ஆண்டில் 'பாரதியும் தமிழ்இலக்கணமும்' பற்றிச் சிந்திப்பது மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். அந்த நோக்கில் இங்கு அந்தக் கட்டுரை இடம்பெறுகிறது.

பாரதியும் தமிழ் இலக்கணமும்

பேராசிரியர் : எம். ஏ. நு.மான்

**இலக்கணம் பற்றிய பொதுக் கருத்துக்களும்
பாரதியின் நோக்கும்:**

ஒரு மொழியின் இலக்கணம் பற்றி, பொது வாகக் கற்றவர்கள் மத்தியில் பின்வருவன போன்ற கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

(அ) ஒரு மொழியை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது பற்றி மொழிப்புலமை மிகுந்த முன்னோர்களால் வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட விதி முறைகளே இலக்கணமாகும். இக்கருத்துப்படி இலக்கணம் என்பது மொழிக்கு வெளியே இருந்து விற்பன்னர்களால் உருவாக்கப்படும் ஒன்றாகும். இவ்வகையில் தமிழுக்கு அகத்தியர், தொல்காப்பியர், பவணந்தி முனிவர் முதலியோர் இலக்கண விதிகளை வகுத்துக் கொடுத்தனர். இவர்கள் வகுத்த விதி முறைகளை மீறுவது இலக்கண வரம்பைச் சிதைப்பதாகும் எனக் கருதப்படுகின்றது.

(ஆ) ஒரு மொழியின் இலக்கணம் என்பது அம்மொழியின் இலக்கணம் பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்களில் காணப்படும் விபரங்களாகும். இது முதலாவது கருத்தோடு தொடர்புடையது. இதன்படி தமிழ் இலக்கணம் என்பது தொல்காப்பியம், நன்னூல், நேமிநாதம், வீரசோழியம் முதலிய நூல்களில் காணப்படும் விபரங்களாகும். தமிழ் இலக்கணத்தை இந்நூல்களில் இருந்தே நாம் அறிய முடியும்.

(இ) ஒரு மொழியின் இலக்கணம் அம்மொழியைப் பேசும் சிலருக்குத்தான் தெரியும் ஏனையோருக்குத் தெரியாது. இதுவும்

இலக்கணம் பற்றிப் பரவலாக நிலவும் ஒரு கருத்தாகும். இலக்கணம் என்பது இலக்கண நூல்களிலிருந்து படித்தறிய வேண்டிய ஒன்று என்பதன் அடிப்படையிலேயே இது பிறந்துள்ளது.

(ஈ) சில மொழிகளுக்கு இலக்கணம் உண்டு; ஏனைய மொழிகளுக்கு இலக்கணம் இல்லை. இதுவும் ஒரு பொதுக் கருத்தாகும். எழுத்து வடிவம் பெறாத, இலக்கண நூல்கள் இல்லாத மொழிகள், திருத்தாத, இலக்கணமற்ற மொழிகள் எனப்படுகின்றன. எழுத்து வழக்குடைய மொழிகளிலும் எழுத்து மொழியே இலக்கண வரம்புடைய சுத்தமான மொழி என்றும் பேச்சுமொழி இலக்கணவரம்பற்ற கொச்சை மொழி என்றும் கருதப்படுகின்றது.

(உ) இலக்கணம் என்பது மொழி வழக்கிலே எது சரி, எது பிழை என்பதைக் கூறுவதாகும். இதுவும் பரவலாக நிலவும் ஒரு கருத்தாகும். “இலக்கண நூலாவது உயர்ந்தோர் வழக்கையும் செய்யுள் வழக்கையும் அறிந்து விகிதப்படி எழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் கருவியாகிய நூலாம்” என ஆறுமுக நாவலரும் கூறியுள்ளார்.

மொழிப்புலமை வாய்ந்த முன்னோர்களால் வகுத்துக்கொடுக்கப்பட்ட விதிமுறைகளே இலக்கணம் என்ற கருத்தே மேற்காட்டிய கருத்துக்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக உள்ளது. அகத்திய முனிவரே தமிழுக்கு முதல் முதல் இலக்கணம் வகுத்துக் கொடுத்தவர் என்பது தமிழில் நிலவும் ஒரு மரபுவழிக் கருத்தாகும். பாரதியும்

இக்கருத்தையே கொண்டிருந்தான். பாரதி இதுபற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான் :
 “தமிழ் பாஷைக்கோ, இலக்கணம் முதல்முதலாக அகத்தியராலும் அவருடைய சிஷ்யராகிய திரணதூமாக்கி (தொல்காப்பியர்) என்ற ஆரிய முனிவராலும் சமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டதென்பதும் மெய்யே. அதனின்றும் தமிழிலக்கணம் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை அனுசரித்தே சமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதும் மெய்யே. எனினும் வடமொழிக் கலப்புக்கு முந்தித் தமிழுக்கு வேறுவகையான இலக்கணமிருந்து ஒருவேளை பின்னிட்டு மறைந்திருக்கக் கூடுமென்பதற்குப் பல ஹேதுக்கள் இருக்கின்றன.” (16 : 194)

பாரதியின் மேற்காட்டிய கூற்றிலே மூன்று முக்கியமான கருத்துக்கள் புலப்படுகின்றன.

- 1) அகத்தியரும் தொல்காப்பியருமே முதல் முதல் தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுத்துக் கொடுத்தனர்.
- 2) தமிழ் இலக்கணம் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தைத் தழுவியே அமைக்கப்பட்டது. (அகத்தியர், தொல்காப்பியர் காலத்திலே சமஸ்கிருத இலக்கணத்தைத் தழுவித் தமிழ் இலக்கணம் அமைக்கும் அளவிற்கு வடமொழிக் கலப்பு ஏற்பட்டு விட்டது என்பதும் இதன் உட்கிடையாகும்.)
- 3) வடமொழிக் கலப்புக்கு முந்தித் தமிழுக்கு வேறுவகையான இலக்கணம் இருந்திருக்கலாம்.

இவை தெளிவு படுத்தப்பட வேண்டிய கருத்துக்களாகும். இவை பற்றி இனி சிறிது நோக்கலாம்.

இலக்கணமும் இலக்கண நூல்களும்.

“தமிழ் பாஷைக்கோ இலக்கணம் முதல் முதலாக அகஸ்தியராலும்.. தொல்காப்பியர் என்ற ஆரிய முனிவராலுமே சமைத்துக்

கொடுக்கப்பட்டதென்பதும் மெய்யே” என்ற பாரதியின் கூற்று, பாரதிக்கு முன்னர் நெடுங்காலமாக நிலவிவந்த கருத்தின் வழிமொழிதலேயாகும். இதுவரை கிடைத்துள்ள இலக்கண நூல்களுள் தொல்காப்பியமே காலத்தால் முந்தியது என்ற பொருளில் மட்டுமே நாம் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் அகத்தியரும் தொல்காப்பியருமே தமிழ்மொழியின் இலக்கண அமைப்பை உருவாக்கினர்; தமிழ் எவ்வாறு பேசவும் எழுதவும் படவேண்டும் என்பதை வரையறுத்தனர்; அகத்தியருக்கு முன் தமிழ்மொழி இலக்கணமற்றே இருந்தது என்ற பொருள் படவே பலர் இவ்வாறு பேசி வருகின்றனர். தமிழை ஆதிசிவன் பெற்றுவிட அகத்தியர் அதைக்கண்டு மகிழ்ந்து நிறைவான இலக்கணம் செய்து கொடுத்ததாகக் கூறும் பாரதியின் கவிதை வரிகளும் இதே பொருளையே வெளிப்படுத்துகின்றன. (சிவன் படைத்த தமிழ் இலக்கணமற்ற தமிழ் என்று பாரதி கருதினான் போலும்.) இவையெல்லாம் இலக்கணம் பற்றிய மரபுவழி விளக்கத்தின் விளைவுகளாகும்.

ஒரு மொழியின் அமைப்புத்தான் அதன் இலக்கணம் என்பதே இலக்கணம் பற்றிய நவீன மொழியியல் நோக்காகும். மொழியின் கூறுகளான ஒலிகள், உருபங்கள், சொற்கள் முதலியவை ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்குமுறையே மொழியின் அமைப்பாகும். இலக்கண நூல்கள் மொழியின் இந்த அமைப்பையே விளக்குகின்றன. ஒரு மொழியில் இலக்கணநூல் எதுவும் இல்லாவிட்டால் அம்மொழிக்கு இலக்கணமே இல்லை என்று நாம் கூற முடியாது. பாரதியின் கருத்துப்படி அகத்தியருக்கு முன் தமிழ் இருந்திருக்க முடியாது. ஏனெனில் ஒரு அமைப்பு இல்லாமல் ஒரு மொழி இருக்க முடியாது. படிப்பு வாசனையற்ற ஒரு சாதாரண மனிதன் தனது தேவைக்கு ஏற்ப மொழியைச்

சரளமாகக் கையாள்கிறான் என்றால் அவனுக்கு அம்மொழியின் இலக்கணம் நன்கு தெரியும் என்றே நாம் கொள்ள வேண்டும். அதாவது அந்த மொழியின் அமைப்பை அவன் நன்கு அறிந்திருக்கிறான். இல்லையென்றால் அவனால் மொழியைக் கையாள முடியாது. அவனுக்குத் தெரியாதது இலக்கண ஆசிரியர் அதுபற்றி என்ன எழுதிவைத்திருக்கிறார் என்பதேயாகும்.

இவ்வகையில் இலக்கணம் என்பது மொழிக்கு வெளியே நின்று யாராலோ விதித்துக் கொடுக்கப்படுவதல்ல. ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்களே அதன் அமைப்பை உருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். இலக்கண ஆசிரியர்கள் செய்வதெல்லாம் இவ்வமைப்பைக் கண்டறிந்து விளக்குவதுதான். இலக்கண ஆசிரியன் இந்த அமைப்பைப் புதிதாகப் படைப்பதில்லை. அவன் ஆராயும் முன்பே அந்த அமைப்பு இருக்கின்றது. இருக்கும் அமைப்பை விளக்குவது மட்டுமே அவன் வேலையாகும். அது சிறப்பான விளக்கமா இல்லையா என்பது இலக்கண ஆசிரியனின் திறமையைப் பொறுத்தது. மொழியின் அமைப்பு காலத்துக்குக் காலம் மாறுபடுவது. இந்த மாற்றங்களைக் கண்டறிந்து அங்கீகாரத்தோடு அவற்றை விளக்குகின்றவனே சிறந்த இலக்கண ஆசிரியனாகலாம். மொழியின் உள்ளார்ந்த அமைப்பை அக இலக்கணம் (implicit grammar) என்றும் அதனைக் கண்டறிந்து இலக்கண ஆசிரியர் விதிகளாக வகுத்துக் கூறும் இலக்கண நூல்களை புற இலக்கணம் (explicit grammar) என்றும் தற்கால மொழியியலாளர் வேறுபடுத்துவர்.

இலக்கணம் பற்றிய இந் நவீன நோக்கின் அடிப்படையில் அகத்தியரும் தொல்காப்பியரும் தமிழுக்கு முதல்முதல் இலக்கணம் சமைத்துக் கொடுத்தனர் என்பதைத் தங்கள் காலத்துத்

தமிழ்மொழியின் உள்ளார்ந்த அமைப்பைக் கண்டறிந்து அதனை விதிவடிவில் இலக்கண நூலாக முதல் முதல் வெளியிட்டவர்களே இவர்கள் என்ற பொருளிலேயே நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். தவிரவும் அகத்தியர் பற்றியும், அகத்தியம் பற்றியும், தொல்காப்பியர் அகத்தியரின் சீடர் என்பது பற்றியும் கூறப்படுவனவெல்லாம் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளே தவிர அவற்றுக்கு அறிவியல் அடிப்படையிலான ஆதாரங்கள் எவையும் இல்லை. தொல்காப்பியத்திலோ, தொல்காப்பியத்துக்குப் பனம்பாரனார் எழுதிய பாயிரத்திலோ அகத்தியர் பற்றியோ, அகத்தியம் பற்றியோ எவ்விதக் குறிப்புக்களும் இல்லை. கி.பி. 8ம் அல்லது 9ம் நூற்றாண்டில் இருந்தே அகத்தியம் பற்றிய குறிப்புக்கள் தமிழ் நூல்களில் காணப்படுகின்றன (41 : 137). அகத்தியர் என்ற பெயரில் ஓர் இலக்கண ஆசிரியர் இருந்தார் என்றும், அவருடைய பெயரில் இன்று வழங்கும் சில இலக்கணச் சூத்திரங்களைக் கவனமாகப் பரிசீலித்துப் பார்க்கும்போது அவை தொல்காப்பியத்திற்குப் பிற்பட்டவையாகவே கருதத்தக்கன என்றும், இவ் அகத்தியர் பல்லவர் கால நடுப்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்றும் தெ.பொ.மீ கூறுகிறார் (47 : 1). தொல்காப்பியர் என்ற பெயரில் இருவர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்றும் பிற்காலத் தொல்காப்பியரே அகத்தியரின் சீடராய் இருக்கலாம் என்றும் அவர் மேலும் குறிப்பிடுகிறார் (47 : 2). இது எவ்வாறாய் இருப்பினும் பழைய கர்ணபரம்பரைக் கதையையே பாரதி வரலாற்று உண்மையென ஏற்றுக் கூறியுள்ளான் என்பதே இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

தமிழ் இலக்கணத்தில் சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கு.
“தமிழ் இலக்கணம் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை அனுசரித்தே சமைக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்ற பாரதியின் கூற்றும் ஆராய்ச்சியின்

அடிப்படையில் அமைந்ததல்ல. தன் காலத்தில் பொதுவாக வழங்கிவந்த கருத்தினையே இங்கும் பாரதி வழிமொழிந்துள்ளான் என்பது வெளிப்படை. பாரதியின் இக்கூற்றுப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன.

பெ.சு.மணி பாரதியின் இக்கருத்தை மறுத்துரைக்கிறார். அவர்,

“பாரதியார் தொல்காப்பியப் பயிற்சிபெற முடியாத காரணத்தால், தமிழ் இலக்கணத்தின் தனித்தன்மையை, வடமொழிச்சார்பகன்றதைப் பற்றித் திட்டவட்டமாகத் தெளிவுபடச் சாற்ற முடியாமற்போயிற்று. ‘ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ என்னும் குறிப்பிற்கு வடமொழி இலக்கணமான ஐந்திரத்தைப் பின்பற்றித் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் செய்தார் என வலிந்துரைத்தனர் சிலர். அக்கால ஆய்வுலகம் இக்காலத்தைப்போல் அப்பொழுதே ஒருமனதாக இந்த ஐந்திர விவகாரத்தை முற்றிலும் நிராகரித்து விடவில்லை. இதனாலும் பாரதியாருக்குக் குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்” என்பர் (28 : 83, 85).

பெ.சு.மணியின் கூற்றிலே தொல்காப்பியத்தின் தூய்மையை நிலைநாட்டும் நோக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. ஆயினும் பெ.சு.மணி கூறுவதுபோல் தொல்காப்பியம் முற்றிலும் வடமொழித் தொடர்பற்றது என்பதை தற் கால ஆய்வுலகம் ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொள்வதும் இல்லை. பாணினியின் இலக்கணம், பதஞ்சலியின் மகாபாஷ்யம், கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம், பரத முனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரம், வாத்தையனரின் காம சூத்திரம் போன்ற வடமொழி நூல்களின் செல்வாக்கு தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுவதை வையாபுரிப்பிள்ளை (34 : 42 - 54), கமில் சுவலபில் (38.143 - 145) ஆகியோர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். சமஸ்கிருத இலக்கண முறையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டபிறகே

தொல்காப்பியம் தோன்றியது என தெ.பொ.மீயும் கூறுகின்றார் (47.17).

இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் பாரதி கருதுவது போல் தொல்காப்பியர் பெரும்பாலும் வடமொழி இலக்கணத்தை அனுசரித்தே தமிழுக்கு இலக்கணம் சமைத்தார் என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாகாது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு அவ்வளவு அபரிமிதமாக ஏற்பட்டிருக்கவும் இல்லை. தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஓர் அகில இந்திய ஒலியனியல், இலக்கணச் சிந்தனைமுறை நிலவியது பற்றியும்; மேற்கத்தைய, சீன முறைகளுக்குப் பதிலாக தொல்காப்பியர் இவ் அகில இந்திய சிந்தனை முறையையே பின்பற்றியுள்ளமை பற்றியும் தெ.பொ.மீ. குறிப்பிடுகின்றார். இவ் அகில இந்திய இலக்கணச் சிந்தனை முறைமூலம் ஒலிகளின் உச்சரிப்பு அம்சங்கள் போன்ற மொழியியல் பொதுமைகளை (linguistic universals) தொல்காப்பியர் உள்வாங்கிக் கொண்டார் என்றும் ஆகவே அகில இந்தியச் சிந்தனை முறையைப் பின்பற்றியதன்மூலம் அவர் தமிழ்மொழியின் இயல்பான பண்புகளுக்கு எவ்வித ஊறும் விளைவிக் கவில்லை என்றும் தெ.பொ.மீ.கூறுகின்றார். (47 : 17).

வடமொழிக் கலப்பு தமிழில் அபரிமிதமாக ஏற்பட்ட பிற்காலத்திலேயே வடமொழி இலக்கணக் கோட்பாட்டைத் தழுவிய சில இலக்கண நூல்கள் தமிழில் எழுந்தன. வீரசோழியம் (11ம் நூற்றாண்டு), பிரயேக விவேகம் (17ம் நூற்றாண்டு), இலக்கணக் கொத்து (17ம் நூற்றாண்டு) என்பனவே அத்தகைய இலக்கண நூல்களாகும். (47 : 34). ஆகவே தொல்காப்பிய இலக்கணம் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தைத் தழுவியது என்ற பாரதியின் கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதல்ல.

வடமொழிக் கலப்புக்கு முந்திய தமிழ் இலக்கணம்.
 'வடமொழிக் கலப்புக்கு முன்னர் தமிழுக்கு வேறுவகையான இலக்கணமிருந்து ஒருவேளை பின்னிட்டு மறைந்திருக்கக்கூடும் என்பதற்கு பல வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன' எனக்கூறும் பாரதி, அவ் வேறுபாடுகள் யாவை என விளங்க வில்லை. ஆயினும் தொல்காப்பியத்திற்கு முன் வேறு இலக்கணநூல்கள் சில இருந்திருக்கலாம் என்ற பாரதியின் யுகம் வலுவானதே. தொல்காப்பியத்திற்கு முந்திய இலக்கண நூல் கருத்துக்கள் தொல்காப்பியத்தில் எடுத்தாளப் பட்டுள்ளமைக்கு தொல்காப்பியத்திலேயே சான்றுகள் உள்ளன. என்மனார், என்ப, சொல்லுப, மொழிப முதலிய கூற்றுக்கள் தொல்காப்பியத்தில் அடிக்கடி இடம்பெறுவது இதனையே காட்டுகின்றது (41 : 139). எனினும் இவை தொல்காப்பியருக்கு ஏற்புடைய இலக்கண நூல்களாகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

தொல்காப்பியத்திற்கு எதிரான, வலுவான தமிழ் இலக்கண சிந்தனை முறை ஒன்றும் இருந்து வருவதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. அவினயம் இச்சிந்தனை முறையை ஒரு வகையில் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தியதெனினும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களால் இது பூரணமாக மறைக்கப்பட்டுவிட்டதென்றும், கற்றோர் உலகம் இப்பெருஞ் சிந்தனை முறையின் பங்களிப்பைக் கிட்டத்தட்ட மறந்துவிட்டதென்றும் விஜயவேணுகோபால் குறிப்பிடுகின்றார். (49 : 2). அவினய ஆசிரியராகக் கருதப்படுகின்ற அவிநயருடைய காலம் சரியாகத் தெரியவில்லை. தொல்காப்பியர்போல் இவரும் அகத்தியருடைய மாணவராகவே கருதப்படுகின்றார் (49 : 6 ; 47 : 10). ஆயினும் தொல்காப்பியத்துக்கு முந்திய தமிழ் இலக்கணநூல்கள் எதுவும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே பாரதி யூகிப்பது போல் அவை வடமொழிச் சார்பற்றதா, இல்லையா என்பது பற்றி நம்மால் எதுவும் கூற முடியாது.

இது எவ்வாறாயினும் 'மொழிப்புலமை மிக்க முன்னோர்களால் வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட விதிமுறைகளே இலக்கணம்' என்ற இலக்கணம் பற்றிய மரபுவழிக் கருத்துடையோர், பொதுவாக மொழி மாற்றத்தையும், புதிய வழக்குகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளாது புகழ்பெற்ற இலக்கண ஆசிரியர்களின் விதிகளையே மொழிவரம்பாகப் போற்றுவர். பழைய விதிகளை விளக்குவதிலும் அவை பற்றிய சர்ச்சைகளில் ஈடுபடுவதிலுமே அதிக அக்கறை காட்டுவர். ஆனால் பாரதி இப்பொதுப்போக்கில் இருந்து பெரிதும் வேறுபடுகின்றான். மொழியில் புதுமைகள் புரிவதற்கு முயன்றது மட்டுமன்றி வேண்டாத இலக்கண சர்ச்சைகளை நிராகரிப்பதையும், மொழி மாற்றத்திலும் மொழி வளர்ச்சியிலும் அதிக அக்கறை காட்டுவதாயும் நாம் பாரதியிடம் காண்கின்றோம். அடுத்துவரும் பகுதிகளில் இவைபற்றிச் சற்று விரிவாக நோக்கலாம்.

பாரதியும் மரபுவழி இலக்கணக் கல்வியும்

பாரதி மரபுவழி இலக்கணக் கல்வியிலும் மரபுவழி இலக்கண சர்ச்சைகளிலும் அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. நவீன சிந்தனையாளன் என்ற வகையிலே புதிய மரபுகளுக்காகப் போராடிய பாரதி, பழைய இலக்கண சர்ச்சைகளில் அக்கறை காட்டாதது மட்டுமன்றி சில வேளைகளில் அவற்றை ஏளனமாகவும் நோக்கியுள்ளான்.

அரசஞ்சண்முகனார் என்ற பிரசித்தி பெற்ற மரபுவழித் தமிழறிஞர் தேச பக்தியைப் பிரதிபலிக்கும் பாடல்கள் சில இயற்றத் தொடங்கியபோது அதனை வரவேற்று பாரதி பின்வருமாறு எழுதியுள்ளான்.

'ஸ்ரீ அ.சண்முகம்பிள்ளை (என்ற) மற்றொரு இலக்கண வித்துவான் 'வந்தேமாதர'

மந்திரத்தைப் பற்றிய சில இனிய பாடல்கள் எழுதியிருக்கின்றார். ஸ்ரீ அ.சண்முகம்பிள்ளை மலைபுரண்ட போதிலும் தமது கல்வியினின்றும் கருத்தை அகலவிடாத தன்மையினர். இலக்கண ஆராய்ச்சியே இவருக்கு முக்கிய தொழில். அதுவே இவருக்கு உயிர். இதைத் தவிர வேறொன்றையும் இவர் கவனிப்பது கிடையாது. இப்பொழுது பாரததேவி இவருடைய சிந்தனையையும் மாற்றிவிட்டாள். பாரததேவியின் தெய்வீக விழிகளினின்றும் உதிரும் கண்ணீர்கள் இவரது நெஞ்சை உருக்கி எமது தாய்க்கு அடிமையாக்கிவிட்டன. இது ஆகுபெயரா? அன்மொழித் தொகையா? தொல் காப்பியத் துக்கு இவ்விடத்தில் நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரை பொருந்துமா? பொருந்தாதா? என்பது போன்ற இலக்கண விவகாரங்களைச் சிறிது அகற்றிவைத்துவிட்டு இந்த வித்வான்.

‘வந்தே மாதரமென்னும் மந்திரத்தா
லெய்தா வரமுமில்லை
நந்தேய மக்களுக்கு நலந்தருவ
இதுபோலெந்நாட்டு மில்லை

என்று பாட்டியற்றத் தொடங்கிவிட்டார். கல்வித்தாய்க்கு மட்டிலுமே, இதுவரை வழிபாடு இயற்றிவந்த இவர், இப்போது பூமித்தாய்க்குத் தொண்டு புரிவது அதைக்காட்டிலும் உயர்வாகுமென்பதை அறிந்து கொண்டார். இதுவெல்லாம் நமக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது. இதுவெல்லாம் காலமாறுபாட்டை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்குகின்றது. (29 169 - 170)

பாரதி, இங்கு இலக்கண சேவைக்காக அரசஞ் சண்முகனாரைப் பாராட்டவில்லை என்பது வெளிப்படை. மேற்காட்டியது போன்ற பயனற்ற இலக்கண ஆராய்ச்சிக்குள்ளேயே மூழ்கிக் கிடக்காது, கால மாற்றத்தை உள்வாங்கிக்

கொண்டு இலக்கண சர்ச்சையில் இருந்து விடுபட்டு தேசியப் பிரக்ஞையை வெளிக் காட்டியமைக்காகவே பாரதி அவரைப் போற்றுகின்றாள். மேலும் மரபுவழி இலக்கண வித்துவான்களை ஓரளவு ஏளனத்தோடு நோக்குவதையும் நாம் இங்கு காண்கின்றோம்.

பாரதியின் காலத்திலே நிலவிய மரபுவழி இலக்கணக் கல்வியின் பயனற்ற தன்மை பற்றி பாரதி கவலை கொண்டிருந்தாள் என்றும் தெரிகிறது. அன்மொழித் தொகை பற்றிக் கற்பிப்பது சம்பந்தமாக பாரதி பின்வருமாறு எழுதியுள்ளாள்.

“நெல் எப்படி விளைகின்றது என்பதைக் கற்றுக் கொடுக்காமல் ‘அன்மொழித் தொகையாவது யாது’ என்று படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதை நினைக்கும்போது கொஞ்சம் சிரிப்புண்டாகின்றது. அன்மொழித் தொகை சிலரைக் காப்பாற்றும். ஊர் முழுவதையும் காப்பாற்றாது. நெல்லுத்தான ஊர் முழுவதையும் காப்பாற்றும். அன்மொழித் தொகையைத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அன்மொழித் தொகையைப் பயிர்செய்து நெல்லை மறந்து விடுவது சரியான படிப்பில்லை என்று சொல்லுகிறேன் அவ்வளவுதான் (22 : 74)

இன்றுகூட நமது பண்டிதர்கள் இத்தகைய சர்ச்சைகளில் பொழுதைக் கழிப்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது. இத்தகைய பயனற்ற இலக்கணக் கல்வி முறை பற்றி 1916ம் ஆண்டிலேயே பாரதி இவ்வாறு எழுதியிருப்பது அவனது மொழிச் சிந்தனையின் நவீன போக்கினைப் புலப்படுத்துகின்றது எனலாம்.

* * *

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க
ஏடான
'ஓலை'க்கு
எமது நல்வாழ்த்துக்கள்!

தரமான ஆய்வுக் கட்டுரைகள்
சிறுகதைகள், கவிதைகள் உள்பட
தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் போற்றும்
பெரியார்களைப் பற்றிய விளக்கங்கள்
என்பவற்றைத் தாங்கி
இலக்கியத்தின் அறிவுக் களஞ்சியமாக
வெற்றிநடைபோடும் 'ஓலை'க்கு
எமது
நல்வாழ்த்துக்கள்

நீர்கொழும்பு விஜயரத்தினம் இந்துமத்திய கல்லூரி
அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், ஊழியர்கள்.

தொ.பே.எண் : 031 - 2237047

Buying Jewellery made easy.....

*Dreaming..... how to
purchase jewellery ?*

..... **Here is the solution**

WNJ GOLD SCHEME

The Largest Jewellery Store in Sri Lanka.

Just pay 1000/= per month

Wellawatta
Nithyakalyani
Jewellery

541, Galle Road, Colombo 06.

TP: 2363392

